

knihá čtvrtá

**PÁN LEDOVÉ
ZAHRADY**

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRIFID

Jarosław Grzędowicz

Pán ledové zahrady – kniha čtvrtá

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Pan Lodowego Ogrodu, t.4

Copyright © by Jarosław Grzędowicz

All rights reserved.

Translation © Robert Pilch, 2013

Cover © Piotr Cieśliński, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-711-8

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

**PÁN LEDOVÉ
ZAHRADY**

kniha čtvrtá

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

kniha čtvrtá

TRITON

*Siň stát zřela
od slunce daleko
na mrtvých břehu
s branou k severu.
Kapky jedu
kapají střechou,
stěny jsou z hadích
spleteny hřbetů.*

*Zřela jsem brodit se
bažinami
vrahy a přátele
křivých přísah
a ty, kdo svedli
svých bližních ženy.
Tam Nidhögg se pásl
na pohřbených mužích,
vlk trhal těla.
Víš někdo víc?*

Vědmina věštba

(Všechny citáty z Eddy jsou převzaty z publikace „Edda“, vyd. nakl. Argo v roce 2004, překlad Ladislav Heger, úprava Helena Kadečková.)

Kapitola první

Hadi a krkavci

V jeskyni vybuchl gejzír chaotických výkřiků. Všichni chtěli vědět, co mají dělat, vědět to okamžitě, a všichni to chtěli ihned slyšet od Drakkainena. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy si přesně uvědomoval, proč tak nenávidí, když má velet.

„Ticho! Všichni ke stěnám!“ zařval, aby je na okamžik přehlušil. „Nepřibližujte se k otvoru!“

Možná to nebyl nejchytřejší rozkaz, ale aspoň něco. V pološeru jeskyně viděl, jak se tisknou ke stěnám pokrytým beztvářými, lesknoucími se krápníky. Dobře mířená střela vyslaná zvenčí narazila do stropu, vykřesala několik jisker a vklouzla do hloubi jeskyně, narážejíc do stalagmitů.

Snažil se nějak analyzovat nastalou situaci; věděl dobře, že na to má jen pár vteřin. Podívat se na všechno zevnitř jako na nějakou pitomou deskovou hru. Jako na partii šachů.

Vpředu měl skupinu jezdců a kraby. V prvním okamžiku Drakkainenovi připadalo, že je jich spousta, nejméně padesát, ale teď byl kdovíproč hluboce přesvědčený, že pětadvacet, z čehož osm je na místní podmínky těžce ozbrojených a zbytek patří k rychlé, univerzální lehké jízdě. Mají luky a kopí, a vedle nich stojí deset krabů. Věděl to naprosto jistě, úplně jako by se díval na fotografii. Jako tehdy, během školení z metodologie rozhořování, kdy ho s nějakým abstraktním úkolem poslali do města – chtěli, aby ukradl šéfkuchařovu čepici v tříhvězdičkové restauraci, resetoval jednu konkrétní pokladnu v obchodním domě nebo zařídil, aby určenou osobu zadržela ochranka, a pak musel rychle odpovědět, kolik blondýnek sedělo v sálu a vyjmenovat registrační značky aut, která stála před vchodem. Nebo něco podobného.

Shrnuto – v přední části jeskyně se rozestavila jednotka Hadích lidí, vzadu se znovu vygeneroval dvanáctimetrový had z Passionariiných nočních můr, přestože v údolí už nebyla sko-

ro žádná magie, a samotná čarodějka v sarkofágu začala otevírat překrvené, strašlivé oči, přestože dostala dávku mrtvé vody, která by uspala i nosorožce uprostřed běhu. Pilíř, chlapec, který byl pravděpodobně stejně důležitý jako Callo, někdo, kdo nějakým způsobem držel v rukou propletené nitky osudů tohoto světa, právě doklouzal do rukou nepřátel vlečený na laně a krvácející jako prase. Buď byl mrtvý, nebo umíral, každopádně se ale nacházel v rukou zfetovaných psychopatů potetovaných zmijími klikyháky. Sklovité, mlhavé přízraky ve stěnách podobné embryím zase začaly šeptat a blábolit. Bratři stromu, kteří kryli ústup, zemřeli nebo byli přinejlepším zdecimováni.

Míval už lepší dny a viděl lépe rozehrané šachové partie.

Uplynula první vteřina.

Had ve své páchnoucí jeskyni přestal syčet a bublat, nastalo ticho, ale pak zaznělo mohutné hřmění, jako by do vchodu udeřil obrovský gumový nákladák. Země se citelně zachvěla, ze stropu se v obláčcích začal sypat prach, padal jemný déšť kamínků. Vzadu, ve tmavém otvoru, se s rachotem kutálely úlomky skály.

„Slyšíte mě?!“ rozkřičel se někdo venku. S měkkým protáhlym horalským přízvukem. „Vy, v té díře?! Máme vaše děcko! Odevzdejte nám Tvůrkyni, nebo mu vyvrhneme střeva!“

Drakkainen pohlédl přímo do tmavých očí pobledlé Sylfany, vmáčkнутé mezi vápencovými krápníky naproti němu. V pološeru jeskyně připomínaly kapky laku, dvě černé škvíry vedoucí do tmy a strachu. Grunaldi, který se krčil vedle ní, cosi bezděčně žvýkal a zpocenýma rukama přehmatával po rukojeti meče.

Druhá vteřina.

Bezoký had znovu udeřil hlavou do ústí chodby a otrásl tak horou a vyvolal rachot klouzajících kamenů.

Drakkainen se bokem proplížil k východu a přitiskl se k okraji otvoru.

„Chci vidět, že žije!“ zakřičel, co mu plíce stačily, až se jeskyní rozletěla ozvěna a Grunaldi se podrážděně zašklebil.

„Tak pojď a podívej se!“ odpověděl mu křik zvenčí. „Nebo se dívej, jak se jeho střeva kroutí ve sněhu! Dej sem Tvůrkyni, nebo je s ním konec!“

„Passionario... patříš mně, Passionario...“ zasyčel had.

Třetí vteřina.

Vuko shrnul prach z povrchu sarkofágu přímo nad obličejem Callo, kde byla nádoba z magického ledu průzračná jako kon-

trolní okénko. *Passionaria* se vrtěla v masitých propletencích nitra kapsle, pohybovala hlavou do stran, jako by chtěla vyplivnout pulzující panožku připomínající nohu slimáka, která se jí drala do úst. Víčka se jí chvěla, oči rytmicky těkaly do stran, aby se po chvíli s děsivě zúženými zorničkami vytřeštily přímo před sebe a vzápětí sjely vzhůru a duhovky se schovaly. Naše paní bolestná se nořila do hlubin narkolepsie, ale za každou cenu se snažila probudit. Nebo se alespoň udržet v polobdělém stavu, v němž poslední dobou trávila většinu času. Mrtvá voda možná teprve začala účinkovat.

Možná.

Sevřel ruce na úchytech po bocích oblého sarkofágu a strčil do něj jako do bobů.

„Tlačte zezadu, *perkele saatani vittu!*“ zachroptěl námahou. Sám se divil, že je pořád tak důvtipný.

„Co máš v úmyslu udělat? Chceš ji odevzdat Hadům?“ Dokonce si ani nevšiml, kdo se ho ptá.

„Provést, *haista paska!* Bez diskuse! Ven s tím!“

„*Passionario...*“ Had udeřil do ústí chodby, které se v odpočívadle definitivně zřítilo a odhalilo obrovskou díru do nitra jeskyně. Okamžitě odtamtud zavanul zuřivý, pižmově kozlí puch a jakoby nezdravé teplo. Bezoká, bledě šedivá hlava couvla někam do tmy na krku prohnutém jako blesk. Rozmachovala se jako kobra.

Sarkofág s *Passionarií* vrazil do ústí jeskyně a vyklouzl ven, úplně jako by hora snesla ledové vejce. Kdyby to byly šachy, *Drakkainen* by musel uznat, že dostali mat. Jenže on se vůbec nemusel pohybovat vpřed a do stran po určených políčkách. Mohl se dokonce rozhodnout, jestli si teď dá šachy nebo poker. Tohle byla válka, ne přátelská partie.

„Teď se všichni přitiskněte ke stěnám!“ přikázal spěšně. „Co nejdál od středu chodby! Pusťte ho!“

„Koho?“

„Tvůrkyně je zavřená v kufru!“ křičel. Cítil, že vlastním řevem nejspíš ohluchl na jedno ucho. „Odevzdáváme ji!“

„Ulfe, co to děláš?!“

Had ohlušivě zasyčel jako parní turbína upouštějící nadměrný tlak a vrhl se do chodby. *Drakkainen* měl pocit, jako by se ukrýval ve výklenku tunelu metra. Rozmazané oblé tělo pokryté šupinami se prořítlo jeskyní kolem něj a před sebou hrnulo

vzduchový polštář smíchaný s kamením rozdrčeným na šterk, zbytky vápencových krápníků, stalaktitů a prachu.

Trvalo to nesnesitelnou, bez konce se táhnoucí, rachotem a děsivým praskáním naplněnou vteřinu pohybu. Vuko ležel s obličejem zabořeným do šterku a v děsivém rachotu neslyšel, jak sám řve.

Tvor uhánějící chodbou se začal zužovat, až konečně ocas, ne silnější než mužská ruka, vystřelil ven.

Průzkumník se s kašláním a vyplivováním skalního prachu překulil doprostřed chodby, teď hladké a udusané na hladkou skálu, po posledních událostech pokryté kluzkým, krvavým slizem, který přiváděl na mysl úhoře čerstvě staženého z kůže. Když se pokusil vstát, uklouzl a nakonec se dlouhým skokem vrhl k východu, který teď byl obrovský a téměř dokonale kruhový. Stačilo položit koleje a mohlo vzniknout stálé železniční spojení z údolí Bolestné paní na Pobřeží plachet.

Vyhlédl ven, jen aby spatřil, jak hladký ledový sarkofág klouže jako torpédo po třpytícím se sněhu přímo k oddílu jezdců a zanechává za sebou mělké koryto.

Hadi hleděli jako uhranutí na přibližující se střelu a na obrovského plaza, bledého jako tasemnice, který se za ním sunul klikatými pohyby se serpentinou dlouhou snad tucet metrů, a chvílemi mizel ve vysoko vymršťovaných sněhových oblacích. Možná právě proto v prvním okamžiku hleděli hlavně na nádobu, protože ta jim klouzala přímo pod nohy. Muž v nerovnoměrně zrezivělé zbroji, vypadající jako vyrobené z plechů nalezených na šrotišti, stál u svého koně a držel v jedné ruce bezvládného Pilíře za kápi pláště a hrozivý zakřivený kinžál v druhé. Pustil zmačkanou látku a nechal chlapce dopadnout do sněhu jako pytel, načež pozvedl nohu a zastavil sarkofág, stále pomaleji klouzající po mírném úbočí.

Otřel víko a nahlédl dovnitř. Pak se narovnal a pozvedl ruku s kinžalem k čelu, aby si zastínil oči před sluncem. Až tehdy spatřil bezokého hada.

„Z jeskyně a krýt se,“ zavrčel Drakkainen. „Prověřit, jestli někdo přece jen nepřežil. Pokud ne, sebrat zbraně, hlavně kuše. Bleskove! Ranění do lesa, tam, kde měli zůstat koně. Ústup! Provést!“

Sám zapadl za osamocené skalisko, potýkáje se s obalem luku.

Plaz si se svahem nedokázal poradit příliš dobře – žádný div. Ve skutečnosti nebyl zvířetem, dokonce ani skutečným netvo-

rem, jen jakousi šílenou freudovskou projekcí vytvořenou na základě představ o hadech. Viditelně měl ale tělo, setrvačnost a potíže s koordinací. Několikrát se prudkostí pohybu začal kutálet, zamotal se do kroutících se smyček jako nepořádně odhozená hasičská hadice. U paty svahu se mu s vyvoláním sněhové fontány podařilo zabrzdit a svinout do klubíčka, z něhož zvedl hlavu jako rozzuřená kobra.

Odtamtud, zespu, to muselo vypadat děsivě. Hadi ale panice nepropadli. Jistě, jejich koně říčeli a stavěli se na zadní, ale sami jezdcí jen zírali v ohromeném mlčení. Had neútočil, jen pohupoval hlavou, jako by odhadoval situaci, a přejížděl jí za nádrží s Passionarií, která – na okamžik zapomenutá – sjela o kousek níž ze svahu, mezi jezdce. Druhý z těžce ozbrojených mužů, stojící hned vedle velitele, sesedl, s odhodláním někomu podal veliký labrys, sundal těžkou přilbu připomínající dinosauří lebku, pak do sněhu odhodil i chlupatou kožešinou šubu, zvedl ruce a začal něco zpívat.

„Chápu,“ řekl Drakkainen, potýkaje se s mrazem ztuhlým řemenem, aby konečně sundal obal z toulce. „Bohužel, chyba. Spletli jste si hady, chlupci.“

Ohlédl se přes rameno a zjistil, že jeho lidé jsou přikrčení a postupují sněhem, táhnou za opasky a kapuce tři bezvládné Bratry stromu, nádoby s magií a ranec s bývalým faunem zabaleným do pláště, že Blín a Kokoška už mají střely založené v lůžkách natažených kuší a kryjí ústup. Do lesa, kde nechali sáně a spřežení, jim zbývalo necelých dvacet metrů. Otočil hlavu k nejdůležitějšímu číslu představení – právě včas, aby viděl, jak si Hadi sundávají přilby a poklekají do sněhu, zatímco Passionariina nestvůra kývá hlavou do rytmu vlnivého pohybu jejich rukou. Drakkainen se podíval nahoru, pokoušeje se bezradně uvést do pohybu své dřívější schopnosti a určit úhel výstřelu, aby vzápětí přesunul tělo střely k ústům a narovnal zčechraná pířka.

A potom se stala spousta věcí najednou. Had začal poblíkávat a rozmazávat se, jako by byl hologramem zobrazovaným z poškozeného souboru.

Vysunul se ze záhybů svého těla a vzpřimil se, jak to šlo, zvedaje hlavu do výšky třetího patra. Chvilí se tyčil nad ohromenými Hady, aby se vzápětí sklonil, děsivý výkřik: „Passionario!“ připomínající rachot laviny přehlušil skandování Hadích lidí a plaz

se po nich vymrštil, zvedaje sněhový oblak, jako by se na tom místě rozzuřil blizard.

Drakkainen vyskočil na nohy; už mu bylo jedno, že prozrazuje pozici.

Dole panovalo peklo v té nejčistší podobě. Jednotlivý chaos sněžné bouře, lidí, koní, pancířů a záhybů rosolovitého těla. Kafonie křiku, syčení, praskání plechů, říčení koní a příšerného nářku krabů.

Vzal do prstů tětivu, ale neměl tušení, do čeho má střílet. Po chvíli začali Hadi prchat, z mumraje vyběhlo do různých směrů několik zpanikařených koní s prázdnými sedly, do vzduchu vzlétlo pár bezvládně se obracejících těl, spatřil pohybující se sarkofág a plaza, klikatými pohyby se sunoucího za ním. Ve sněhu zůstala strašlivá spousta krve a ležících těl, odhozené přilby a části krabích pancířů. Opatrně se vydal dolů ze svahu se šípem na tětívě, pokoušeje se pohledem vyhledat Pilíře, který tam někde ležel.

Had pořád poblíkával, občas zmizel a pak se zase objevil, někdy vypadal jako oblak sněžného prachu a vzápětí se rozsypával v sérii elektrických výbojů, pořád byl ale hrozivý. Hady evidentně opustil stav nábožného vytržení a pokusili se zaútočit. Netvor se náhle obrátil, rozmačkal několik lidí a máchl hlavou; odhodil tak dva ječící válečníky a povalil na bok těžkooděnce na koni. Odehrálo se to se silou hodnou železničního neštěstí. Ubohý obrněnec a jeho kůň sklouzli po sněhu dobrý tucet metrů a doslova se zabodli do skály. Člověk vymrštený do vzduchu odlétl směrem k Drakkainovi, zabrzdil v kotrmelcích jako upadnuvší lyžař a znehybněl ve zkroucené, nepřírozené pozici hadrové panenky, v níž obvykle leží oběti pádu z velké výšky nebo mohutné exploze a která znamená, že jediná kost v těle nezůstala celá. A někde uprostřed všeho toho šílenství se nacházel Pilíř.

Jenomže ho nedokázal zahlédnout. Dělo se tam příliš mnoho věcí a bylo to příliš daleko. Spousty rozdrčených těl, siluet zmítajících se v panice ve sněhových oblacích, příliš mnoho krve.

A příliš mnoho hada.

Tělo tloušťky cisterny a délky průměrného mostu se svíjelo ve frenetických obloucích, připomínající úhoře vyhozeného na břeh. Zdálo se, že byl všude a bez ustání měnil pozici. Chaotický, zkroucený, naježený šípy a ratišti kopí jako zešilivší Moby Dick.

Drakkainen udělal ještě pár kroků, příkrčený jako pod palbou, střelu přidržel na lučisti a prsty svíral tětivu, ale pak se nerozhodně zastavil. Původně měl v úmyslu se tam příkrást, přímo doprostřed vřavy, srazit každého, na koho narazí, popadnout Pilíře a vytáhnout ho za plášť ke kopci, ke svým.

Teoreticky to nebyl úplně nejhorší nápad – pod podmínkou, že člověk neviděl přesně, co se tam děje. Stejně dobře by mohl skočit doprostřed tornáda, aby odtamtud vytáhl tátovu krávu.

Ale co udělat se schránkou s Passionarií? Vzít ji hadovi a strčit si ji pod druhou paži?

Sundal šíp, zastrčil ho do toulce a jediným pohybem zasunul luk do obalu. Pak se otočil a rozběhl se k lesu.

V hlubokém sněhu se mu běželo mizerně. Nohy zapadaly až po kolena, podrážky klouzaly, dech se měnil v páru jako u parní lokomotivy, zatímco hypotetický život Pilíře, syna Oštěpaře, vytékal jako víno z prostřeleného měchu. Pokud už dávno nebyl pryč.

Navzdory všemožné skutečné nebo domnělé magii, měsícům výcviku, bionickým vylepšením, třeba se projevujícím v podobě okřídlené víly, se některé věci prostě udělat nedají.

Například nelze běžet do kopce ve sněhu a zároveň křičet z plných plic.

Grunaldi a Spalle čekali na kraji lesa, nervózní a neschopní rozhodnout se, co mají dělat. Vedle nich klečeli dva asasíni – Skalník a Svlaček – s nataženými kušemi, zahledění do pandemonia dole a viditelně mu kryjící záda.

„Ani to nebylo tak hloupé, jak to původně vypadalo,“ přivítal Vuka Grunaldi. „Tvůrkyně za sebou nalákala hada přímo na ně. Hezky se na to dívá. Jenže co teď? Jestli ji přece jenom odnesou, můžeme si začít tesat pohřební loď.“

Udýchaný Drakkainen zafuněl něco, čemu vlastně sám nerozuměl, a gestem přikázal, aby ustoupili pod ochranu stromů. Vběhl pod větvě ozdobené sněhovými čepicemi a samozřejmě si jednu shodil za límec a do kápě.

Na ušlapané mýtině stáli saně a uvázaní koně, Koniklec, Dřín a Javor bezvládně, nehybně leželi na pláštích rozprostřených ve sněhu, Vavřín klečel nad nimi s nějakými nádobkami ve zkrvavených dlaních a kdo ví, co dělal – možná se je pokoušel léčit, nebo prováděl něco jako poslední pomazání. Vypadalo to bídně.

Vejcovité nádoby s magií stály bezpečně na jedněch saních, pevně připoutané řemeny k bočnicím.

„Koniklec už je v Zahradě,“ oznámil Vavřín. „Dřín dostal dvě rány do boku a šíp do prsou, ale jen mělce. Javora sekli do hlavy. Přílba pomohla, ale ztratil spoustu krve. Přiložil jsem hmyzí vatou, jak přikázal mistr Fjollfinn, a ovázal ránu. Taky jsem jim dal mrtvou vodu. Když člověk spí, rychleji se hojí. Ti dva to přežijí, pokud Strom bude chtít.“

Drakkainen poslouchal, ale zároveň se zmítal v jakémsi nervózním tanci, jak se snažil vytřepat sníh z kapuce a zpod košile.

„Proč je dostali?“

„Protože nepřítel přišlo mnoho a měli Tvůrce. Vedl je do jeskyně jako pes k zajíci. Bratři nemohli dovolit Hadům, aby za vámi vlezli, takže se zvedli ze sněhu a začali je zabíjet. Nakonec podlehl Tvůrci na velikém koni.“

„Proč jste jim nepomohli?“

„Saně a koně byli důležitější. Oni je neměli pustit do jeskyně, my jsme měli hlídat tábor. Hadi ho nesměli objevit. Nakonec zůstal jen Tvůrce, který stál opodál a čekal, až zespodu dorazí víc Hadů, a naši bratři krváceli do sněhu. Chtěli jsme po něm vystřelit, ale v tu chvíli mladý Pylyr vyšel z jeskyně, ten muž po něm hodil sekeru a pak ho chytil do lasa a odtáhl za koněm. Vystřelili jsme z kuší a museli zasáhnout, ale je to Tvůrce a střely mu vůbec neublížily, jen se zamotaly do peleríny, která mu vlála za zády, přestože jinak dokážou proniknout i železem.“

„Pochopil jsem,“ odvětil Vuko. „Teď nemáme čas. Hloh, Skalník, Vavřín a Svlačec, vy dva zůstanete v táboře. Hloh má hlídku. Buďteš sledovat, co se tam děje.“

Asasín vyskočil na nohy a bez rozmýšlení se rozběhl vpřed, jako by na nic jiného nečekal.

„Ostatní za mnou,“ pokračoval Vuko, pokoušeje se mluvit co nejrychleji a co nejhlasitěji. „Warfnir, Spalle, Kokoška: utíkejte k saním u jeskyně, zjistěte, jestli se dají použít, a počkejte na nás. Ostatní ke koním! Musíme osvobodit kluka a čarodějku. Svlačec, Vavřín a Skalník: čekáte a sledujete, co se bude dít. Pokud zemřeme, seberete raněné, nádoby s magií a vrátíte se na pobřeží, do lodi. Popadněte, co je potřeba, a jdeme na to!“

Rozhlédl se, našel na saních měch a dlouze, hltavě se napil. Pak si otřel ústa, zkontroloval meč a náhle, jako by si na něco vzpomněl, ze sebe strhal tenký plech slavnostní zbroje.

Ostatní se také zbavili košilí pošitých stuhami, třasněmi a látkovými květinami a odhalili šedobílé pláště s nerovnoměrnými černými maskovacími pruhy. Zařinčely meče vytahované z pochev, zkontrolovali luky, dotáhli řemeny pancířů a pásky na přilbách.

Jadran ze sebe vydal hluboký dunivý zvuk připomínající velbloudí, který u něj znamenal náklonnost a představoval ekvivalent frknutí normálního koně. Drakkainen sundal přilbu a přitiskl čelo k ozvučníku ukrytému někde v kostech lebky veliké hlavy.

„Zima,“ zadunělo mu v hlavě. „Vuko se vrátil. Nenechá. Jadran ochrání. Jadran odveze. Domů. Teplá stáj.“

„Ještě ne, bratříčku,“ zašeptal Vuko. „Ještě musíme bojovat.“

„Hodně divného,“ pronesl Jadran. „Nezdravé. Zlí lidé. Nebezpečné. Divné.“

„Vím, koníku.“

Nasadil si přilbu, vyhoupl se do sedla a pak se přitiskl ke koňské šíji, zatímco se vynořovali zpod zasněžených větví na otevřené prostranství.

„Co se děje?“ zeptal se Vuko, obraceje se na závěj, tvarem vzdáleně připomínající člověka.

Hloh, zahrabaný v hlubokém sněhu, se k němu otočil a odepnul pruh kůže a kroužkovou zástěnu, která mu chránila dolní část obličeje.

„Jsou rozprášení. Většina zůstala ležet. Had se omotal kolem vejce s Tvůrkyní, těch pár, co přežilo, se shluklo do šiku, ale bojí se jít blíž. Pylyra nikde nevidím. Příliš mnoho těl. Někteří se rozběhli pryč a můžou tu někde být.“

Vuko zvedl ruku k okraji přilby a prozkoumal situaci.

Z lesa za jeho zády vyjížděly bílé siluety na koních přikrytých šedobílými čabakami. Tři další klusali k jeskyni, vstříc saním stojícím stranou a zakrytým maskovací plachtou.

Dole had svinutý do klubíčka o velikosti průměrného hotelového bazénu zvedl hlavu a hrozivě jí zakýval do stran. Před ním stála nevelká skupinka Hadů, chránící se štíty a soustředěná do klínové formace. Dva těžkooděnci stáli za šikem, po stranách se kymáceli tři nebo čtyři krabi. Slunce se schovalo za mraky, které připluly zpoza horských štítů; byly nízké, jaksi žlutavé a nepřátelské. Začal padat sníh.

„Dobrá,“ řekl Drakkainen. „Utvořte zástup. Jedeme dolů. Šikmo po svahu, teprve až bude kopec mírnější, postupně zrychlí-

me do cvalu. V řadě. Zajímá nás hlavně Pilíř a Tvůrkyně. Hadi jsou méně důležití, i když jich zůstalo jen pár. Útok po způsobu Hunů, *hit-and-run*, jak jsem vám vysvětloval. Pochopili jste?”

„Na to se ptáš vždycky,“ pronesl Grunaldi znechuceně, pokoušeje se rozhybat rameno. „Úplně jako bychom najednou zhloupli.“

„Protože když k něčemu dojde, každý z vás dělá, co ho právě napadne, ale my musíme jednat společně. Jako tým. Bože, nevěřím, že to říkám.“

Vyrazili. Opatrně, husím pochodem, traverzující po úbočí. Koně klouzali ve sněhu a nespokojeně bručeli.

Dole mezi Hady se něco dělo. Jeden z těžkooděnců stál ve sněhu vně šiku, do pasu svlečený a bez přílby odhaloval lysé čelo, trs copánků padajících na ramena a hrud' pokrytou zmijími klyháky. Stál v čím dál hustěji padajícím sněhu, s rukama rozpaženými do stran, a nejspíš něco zpíval.

Had se zatím kroutil a vinul kolem schránky s Passionarií, jako by ji chtěl vysedět, zároveň ale vysunul z klubka nejméně šest metrů trupu a lebku, kterou hrozivě kolébal do stran.

Hadí lidé se semkli do těsnějšího šiku a vyrazili vpřed. Drak-kainen znechuceně mlaskl. Tohle byl pitomý nápad. V těsném šiku představovali pro plaza jeden velký cíl. Úplně jako by někomu dosedlo na ruku, na jediné místo, deset komárů. Vkládat důvěru do dřevěných štítů a ježka z třímetrových kopí mu připadalo jako přehnaný optimismus.

Sněžilo čím dál hustěji, vzduch jako by zhoustl vsudypřítomnými vířícími vločkami.

Hadovi nejspíš nebylo zrovna nejlíp. Poblikával, rozpadal se do víru bouřících jisker připomínajících bílý šum, mizel nebo na sebe bral podobu vánice, ovíjející se dlouhým pásem vířících vloček kolem kontejneru s Tvůrkyní.

„Ukaž mi magii, Čítač,“ zašeptal Vuko. „Chci vidět, co dělá ten naháč.“

Z dálky, skrz stále hustší vánici, neviděl lehký závoj diamantově opalizujících jisker, jen cosi jako třpytivou mlhu, která se zhušťovala do tvaru hada, vylézala z něj ve dvou řídkých pruzích a přemísťovala se k rukám stojícího Hada. Před nimi, ještě do vzdálenosti sta metrů, byl svah příliš strmý, než aby mohli zahájit útok. Stejně už zrychlili, skoro leželi na koňských hřbetech.

„*Perkele paskiainen*, dobývá baterky,“ ucedil Vuko. Sáhl do kapes vší-
tých v plášti a nahmatal další dvě nádoby ze stabilního ledu, obsa-
hující písně bohů. To není moc. Pro drobné použití. Krystaly rodící
kokony vysávající magii vypotřeboval všechny. Do posledního. Chtěl
mít jistotu, že očistí údolí do poslední kapky. Ležely teď vedle sebe
na saních, proměněné v oblé metrové nádoby, ztěžklé všemocným
prachem. „*Jebal to pas*,“ zabručel, rozdrtil jeden flakonek o prsní pan-
cíř a pak jeho obsah rozetřel v dlaních. „Luky do rukou,“ zavolal
přes rameno. „Po deseti krocích cval! Čítač, spust něco, co mi vy-
lepší vnímání. Jasnozřivost, noční vidění, prekognici, radar, cokoli.“

Stehny stiskl Jadranovy boky, vyrazil volným klusem a sáhl
pro luk a šíp. Když přikládal střelu k těživě, cítil, jak mu mravenčí
prsty. Klus se změnil v krátký cval. Rychle se ohlédl vlevo, aby
se ujistil, že se drží v linii, ale spatřil jen Grunaldiho a Sylfanu,
ostatní zmizeli ve sněžném prachu a proměnili se v sotva vidi-
telné siluety, bílé na pozadí bílé barvy.

Plaz před ním pohazoval hlavou dopředu a Hadi shluklí do
skupinky chráněné štíty se pokoušeli obejít jej ze strany, což pů-
sobilo poněkud groteskním dojmem. Polonahý chlapík stojící
stranou cosi nadšeně recitoval zpěvným hlasem, s hlavou zaklo-
něnou dozadu a nataženýma rukama, jako by chtěl obejmout
krouťícího se hada, který se míhal jako ve světle stroboskopu,
střídavě mizel a zase se objevoval, anebo se rozpadal do křišťá-
lového oblaku. Nebyla to jen iluze, protože když na chvíli zmi-
zel, vypadly z něj šípy a kopí, a kontejner s Passionarií se objevil
zabořený do sněhu jako oválný kámen.

Tohle všechno Drakkainen viděl přes záclonu vířících vloček,
drobných střípků šedi, které zahalily celý svět. Vztyčil se v sed-
le, svíraje koňské boky nohama a se zrakem zabodnutým do mo-
hutného, polonahého, klikatými čarami pomalovaného mága
stojícího na svahu.

Had se na okamžik vzpamatoval, vystřelil hlavou vpřed a za-
čal drtit štíty a vyhazovat vzhůru ječící lidi a zlomená kopí. Šik
průzkumníka a jeho lidí se rozpadl několik vteřin předtím, než
se vrhli na Hady.

Drakkainen natáhl luk nad hlavou a vystřelil bez míření i bez
přemýšlení, pokoušeje se probudit v sobě ducha zen. Neviděl nic
kromě šíleného obličje s černými skvrnami očí a ve vzývání ro-
zevřenými ústy uprostřed zmijího tetování. Přímo do husté vá-
nice. Do bílého mrazivého šumu.

A přímo do přikrčeného chlápka s kopím v obou rukou, který mu právě vběhl do dráhy výstřelu. Projížděl už kolem na uhánějším koni, ale viděl to jako na zastaveném filmovém pásu: onoho Hada, jak se vynořuje přímo ze sněžného oblaku pod hrot, jak padá na místě s černým tělem šípů vyčnívajícím z podpaží, jak se v polovině kroku hroutí na hlavu a na rameno a pak se kutálí v gejzíru bílého prachu.

Vuko zařval vztekem, uháněje vířícím sněhem, v němž se matně rýsovaly siluety postav pobíhajících všemi směry, někdo do nich narazil, Jadran jen frkl, smetl Hada prsním pancířem jako tank a muž bezvládně odlétl do vánice. Kolem zněl křik a zezadu ostré, vosí bzučení šípů.

Drakkainen a jeho lidé přelétli na druhou stranu udusaného, zkrvaveného bitevního pole plného černých těl, a provedli obrat.

Vánice na okamžik ustala, vodorovná zeď sněhu doslova na pár vteřin zřídla a odhalila bojiště i řadu jezdců rozdělujících se podle plánu na dvě skupiny jako při tanci – vpravo, vlevo, vpravo, vlevo, ležící těla, krev a chaos. A Had, který stál stejně jako předtím, a Passionariina nestvůra, která se začala narovnávat a křečovitě se třásla.

Opodál jako omámená kuřata dusali tři krabi a podobně křečovitě mávali čepelemi.

„Co je tohle za bordel,“ zavrčel Drakkainen. „Co se to tady vůbec děje?!“

Plaz se náhle jako strom zhroutil přímo na kraby, rozdrtil je jako vejce a ve výtryscích zelenavého slizu smíchaného s krví rozhodil po okolí kousky pancíře. Drakkainen, který dobře věděl, co to je, se podvědomě zašklebil a odvrátil obličej.

Vtom uslyšel hromový, téměř infrazvukový hlas podobný podzemnímu hřmění během zeměřesení, ve kterém zaslechl: „Passionario...“ ale jakoby zanikající, už sotva rozeznatelné.

Jenže potom plaz znovu zvedl hlavu.

A zmizel.

Ve zlomku vteřiny se proměnil ve vánici, která se jim znovu zřítla na hlavy a utopila svět v bílém šumu. V tu chvíli se už chytali k druhému útoku. Rozjetí, na svahu, který zmizel. Rozplynul se v bělobě a šedi, v pohyblivé mozaice chaosu. Drakkainen schoval luk a vytáhl meče. V účinnost zenu nevěřil zase tak moc, aby střílel naslepo. Z vánice se vyloupl kamsi běžící chlápek v přilbě, která mu přivodila na mysl hlubinnou rybu, a on ho ze

sedla řal do míst, kde rameno přecházelo v krk. Čepel uvázla v kosti, zbroji a kroužkové košili, šhubnutí průzkumníkovi málem vyrvalo ruku z kloubu. Zoufale vypáčil meč, vyvolal tím výstřik krve táhnoucí se za ocelí, a projel ve sněžném víření mezi sotva viditelnými postavami, které se objevovaly a zase mizely jako duchové, ale nedokázal zasáhnout žádnou z nich.

Nejdříve spatřil světlou skvrnu, která vyrostla z mihotavé prázdnoty a rozetnula ji na dvě poloviny. Úplně jako kdysi, když osvobozený ze Stromu, zesláblý a nemocný, osamoceně bojoval v průsmyku. Kdysi dávno. Teď měl navíc ještě vizi. Ve zlomku vteřiny. Podprahový záblesk, v němž spatřil čepel porostlou hákovitými ostřími, zabodávající se mu pod prsní plát, řičení koně stavějícího se na zadní, zešlívší kolotoč oblohy, která se míhala jako na hrazdě, děsivé trhnutí, jež mu páralo břicho, a drtivý dopad. Záblesk krátký jako fotografická fleš. Bez rozmyšlení se sklonil nad druhým Jadranovým bokem a chytil se ohlávky, když ta ohavná partyzána nebo snad halapartna vyrostla ze sněhové vánice i s pevnými rukama, které ji třímaly, a švihla nad sedlem. Srpovitá ostří Drakkainena nerozpáralo, sklouzlo mu jen podél boku, ale vzápětí přišlo šhubnutí, které ho účinně poslalo na zem.

Nejobtížnější bylo ztlumit dynamický pád dozadu. Udělal, co mohl, hlavně aby si nic nezlomil, podařilo se mu obrátit na bok, praštit dlaní do sněhu, ale i tak mu otřes vyrazil dech z plic. Srp se nezasekl do těla, zachytil se do záhybu pláště. Stačilo to.

Bylo vidět, že útočník se vyzná. Drakkainen ještě ani nestačil popadnout dech, neměl čas zjistit, jestli má v pořádku žebra a zuby, neudělal zatím nic kromě líného hrabání připomínajícího obrácenou želvu, když Had, stále svírající dřevec, přiskočil ze strany, jediným dopředným pohybem uvolnil hák zamotaný čepelí do pláště a došlápl na průzkumníkovu hrud'. Partyzána dokončila pohyb vzhůru a nástroj zamířil na opačnou stranu jako vahadlo, míře na průzkumníkovu hrud' úzkým hrotem umístěným na druhém konci.

Vuko měl zase záblesk vize, uvědomoval si, že arachnidový laminát vydrží, ale právě kvůli tomu ostří sklouzne po povrchu pancíře přímo k hrdlu.

Nenapadla ho žádná důležitá poslední myšlenka, nespapřil žádný sled obrazů dosavadního života, ani si nevzpomněl na žádná moudrá slova. Nic kromě výbuchu adrenalinu planoucího panikou.

Prostě to nestihl.

Nad hlavou mu proletěl tmavý disk, překryl bílý chaos, který ho ze všech stran obklopoval, a smetl útočníka ze zemského povrchu. Jako by ho taranovalo miniaturní UFO.

Vuko se obrátil na bok a začal vstávat, když ho kdosi popadl za kapuci a trhnutím postavil na nohy.

„Potom mi přines štít!“ křikl Grunaldi ze sedla a zmizel uprostřed bílého šumu.

Stejný rozjiskřený, pohyblivý chaos narůstal i Drakkainenovi v hlavě – uprostřed elektrostatických výbojů, které spolgly všechny ostatní zvuky, jej dostihla svíravá bolest zad a bránice stažené křečí, bolest proudící do ledvin. A nikde nemohl najít meč.

Had sebou začal házet, zoufale chrčel, shodil ze sebe Grunaldiho štít. Drakkainen se k němu otočil a nakopl ho do podbradku. Sám se při tom zase svalil do sněhu. Převrátil se na břicho, stále se zmítaje v křečovitě parodii dýchání, která mu neposkytovala ani trochu vzduchu. Uprostřed běli se mihl jakýsi černý tvar, prořezávající sních rozhodnou čarou, připomínající obrovskou pomlčku. Zvedl partyzánu, a opíraje se o ni jako poutník o hůl, postavil se na nohy.

Popadl dech a zároveň s ním se vrátil i okolní svět. Bílý šum zůstal, ale přidal se i křik, dupání, dusot koní a vířící chaos lidí pobíhajících kolem.

Někdo na něj zaútočil ze strany; máchal mečem a strašlivě ječel. Vuko mávl partyzánou, podrazil mu nohy a dolní čepelí bodl pod hrudní kost. Vřískot vytryskl k obloze šíleným skučením a náhle ustal. Jiný Had s červeno-černým obličejem proměněným v masku rozzuřeného démona po něm sekl shora, čepel břínkla do tvrdého, vyhlazeného dřevce. Vuko protivníka kopl do holeně, uskočil a šikmo řáhl; rozpáral mu hrud' od ramene až k boku a smetl jej z cesty ránou druhým koncem násady. Sám z té námahy klesl na koleno.

Pak ale vyrazil před sebe jako slepec, neohrabanou zbraň v pohotovosti, aby našel ty, kdo leží.

Narážel na ně každou chvíli, zasypané zrudlým sněhem, proměněné ve velké závěje, vždy ale oblečené do chlupatých kožšin, černé látky připomínající samet a plátových zbrojí, vyrobených z mnoha částí zrezivělého plechu pobitého nýty. Hledal sněhem prosvítající bílou látku s černými, nerovnoměrnými

maskovacími pruhy, třpyt drobných koleček kroužkové košile, hlavy pokryté zrzavými štětinami.

A zaschlou krví.

Nacházel jen mrtvolý Hadích lidí a rozdrcené kraby. A sníh švihající do obličejů, zalepující oči a deroucí se do úst. Všude kolem slyšel dusot koní a výkřiky svých lidí, kteří na sebe volali ve vánici. To bylo dobré, protože v hustém sněhu se zdálo, že jsou jezdci desítky a že jsou všude. Pokusil se jim zakřičet v odpověď, ale jen cosi slabě zachroptěl.

Ze sněžného tornáda vyrostlo zářivé kopí a probodlo Drakkainena skrz. Skokem mu ustoupil z cesty a tál nad ním odvrácenou čepelí. Zasáhl Hada vymořivšího se z vánice, který ho viditelně chtěl probodnout listivým, nízkým úderem. Muž se prohnul v pase a padl dopředu, zkroucený jako červ. Drakkainen několikrát škubl, jenže protivník ležel na kopí, nabodnutý na prokleté srpkovité výrůstky sloužící ke stahování jezdců z koní, takže zbraň beznadějně uvázla.

Zaklel a pustil dřevec. Vzápětí ale musel přidřepnout, protože mu varovná světelná plocha prořala šíji jako neonový rotor helikoptéry. Čepel sekery mu proletěla nad hlavou a za sebou táhla útočnicka, který ztratil rovnováhu, když zasáhl jen vzduch. Vuko se jednou rukou zapřel do sněhu, napůl ležící nakopl muže do slabiny a pak se převalil, aby zachytil sekeru dopadnuvší na zem.

Popadl zbraň pod hlavicí a ve dvou třetinách masivního topůrka, ale jeho protivník už se ztěžka postavil na nohy a odkulhal do vánice. Drakkainen si odplivl do sněhu a vyrazil dál, potácej se ve vířících sněhových vločkách a bílém šumu. Nebyl si jistý, jestli si nepoškodil něco v břiše, nebo si během pádu neprokousl jazyk či tvář, ale viditelně plival krev.

Na okamžik se zastavil, zaposlouchal se do křiku, dusotu, řinčení železa a jekotu, pokoušeje se vytvořit si obraz situace a přestat se naslepo potloukat vánicí, když tu se ozvalo troubení.

V první chvíli si myslel, že se vrátil prokletý had, ale ten zvuk byl úplně jiný, připomínal sirénu nebo trubku. Byl plechovější a protivnější než ponuré naříkání mušle Ledové zahrady.

Vyrazil klusem směrem k němu a v tu chvíli vítr náhle, jako na rozkaz, ustal. Sněhové vločky přestaly padat ve vodorovném proudu, začaly tančit ve vzduchu a viditelně řídnout. Před minutou viděl sotva na půl druhého metru, teď se najednou pod nohama objevovaly závěje, černé větvičky křoví, ležící těla, spat-

řil své jezdce míhající se ve sněhu, klusající kolem na nejistě poskakujících koních.

A přeživší Hady, přibíhající ze všech stran na místo, odkud začínal onen zvuk.

Ke čtyřem jezdcům stojícím na nevelkém pahorku u řeky. Jeden troubil na roh, ostatní nehybně čekali, a kované dračí tlamy jejich přílbic lhostejně hleděly před sebe. Slábnoucí vítr pleskal černými praporci na žerdích, jež jim vyčnívaly za zády. Mezi dvěma koňmi visela kolébka z plátu kůže, v níž spočíval kontejner s Passionarií, a přes hřbet dalšího koně bylo přehozeno štíhlé tělo v bílém maskovacím obleku s černými pruhy. Vzdálenost činila více než dvě stě metrů.

Už v běhu si Drakkainen všiml, že má Pilíř svázané ruce. V jistém smyslu mu to připadalo povzbuzující, protože mrtvolu přece nikdo nesvazuje ani si ji nebere s sebou. Před koňmi stál po kolena ve sněhu prokletý mág s nadmutou nahou hrudí a celou dobu prozpěvoval jakési vzývání, jednu ruku nataženou jejich směrem a druhou s roztaženými prsty k obloze jako anténu.

Stahuje nějaké vzdušné vlny? Nabíjí se, čeká na blesky? mihlo se Vukovi hlavou, když v plném běhu přeskakoval těla ležící v rudých kruhových skvrnách nasáklého sněhu. Zastrčil topůrko sekery za opasek a zároveň sáhl po luku.

Jeho lidé mága ignorovali, zato se bez rozmýšlení cvailem vrhli za Hady, kteří se dali na útěk. Znovu se ozval křik, další útočníci se zhroutili do sněhu. Stačil si ještě všimnout, že Jadran běží s prázdným sedlem mezi nimi a celou dobu nervózně pohazuje hlavou, jak se rozhlíží po zemi.

„Získat zpátky Pilíře a Tvůrkyni!“ zařval Drakkainen a natáhl luk.

Jeho šíp vyprskl mezi prsty a rozlétl se do vzduchu ve vějíř třísek, úplně jako by narazil na litý pancéřový plát. Zároveň průzkumníka praštila neviditelná pěst.

Byl to pocit, jako když vás kulka zasáhne do neprůstředné vesty. Odhodilo ho to zády do vzduchu, bolestně cítil, jak se plošky jeho laminátového, několikavrstvého pancíře zapírají do sebe, jak rozkládají energii a na zlomek vteřiny vytvářejí jednodlitou pevnou plochu.

Praštil sebou zády do sněhu, a dokonce po dopadu kousek klouzal v oblaku zvířeného sněhu. Neměl tušení, zda to, že dostal ránu, byl vedlejší důsledek kouzla, které zničilo šíp, náhlý útok nebo třeba piáno vystřelené z katapultu.

„Čítač...“ zasténal, zatímco se ztěžka zvedal. „Ukaž mi magii. A dej mi všechno, co tu je.“

„Máš ji jen na sobě!“ vykřikla se slyšitelně hysterickým tónem v hlase. „Tady nic není! On má vlastní zásoby!“

„Ukaž, *da pički materi!*“

Muž stál stejně jako předtím, v póze, kterou Vuko považoval za magickou bojovou pozici – na mírně pokrčených nohou, ukazuje na Drakkainena pravou rukou, s levou pozvednutou nad hlavou a prsty mířícími k obloze.

Zajímalo by mě, jestli je to k něčemu, nebo je to jen komedie, stačil si pomyslet.

Kolem mága na kopci se vzduch mírně chvěl jako za horkého dne nad asfaltem. Obklopoval ho v nevýrazném kruhu jako mýdlová bublina a po povrchu se přesouvaly jakési přízračné šmouhy, trochu připomínající slabé výboje, které se plazily do natažené ruky a soustředily se kolem ní roztrěsenou aurou.

„On se vážně nabíjí. Zasraný kondenzátor,“ zabručel si Drakkainen pro sebe. „Dostal jsem ránu zbytky, proto žiju.“

Přejel rukama po vlastním hrudním plátu a pokusil se shrnout zrníčka hvězdného pylu, třpytící se jako diamantový prach.

„Dej mi to všechno na ruce, Čítač. Zjisti, jestli něco nezůstalo tam, kde byl ten vyfantazírovaný had.“

V předklonu vyrazil vpřed a za běhu kličkoval, jako by měl před sebou kulometné hnízdo, a ne polonahého člověka s nataženou rukou. Cítil, jak mu začínají mravenčit prsty. Snažil se něco vymyslet, jenže v hlavě měl prázdno.

Čaroděj zlehka pootočil tělem a přesunul ruku k jeho lidem.

Drakkainen zoufale vyškubl sekeru od opasku, rozmázl po ostří mihotavý přísvit, v běhu se rozmáchl a mrštil těžkým kusem železa.

„*Kuolla, vittumainen!*“ zakřičel, aby odvrátil mužovu pozornost.

Z druhé strany, od úbočí, se ozval šoupavý chrastivý zvuk a křik. Drakkainen otočil hlavu, když byla sekera ještě ve vzduchu, a spatřil sáně jedoucí ze strmého svahu – právě ve chvíli, kdy v oblaku sněhu poskočily na hroudě. Jeho lidé se křečovitě drželi bočnic, ale stačil si všimnout i natažených kuší a záblesků na čepelích.

Koně se roztáhli do útočného šiku, Ohniví lidé a Bratři stromu stáli v sedlech s meči v rukou a křičeli.

Sekera, točící se jako utržený kus vrtulníkového rotoru, začala klesat přímo na Hady stojící na kopci, rekordně překonávala sto a několik desítek metrů a stále zrychlovala.

Mág se v rostoucím zmatku bleskově rozhlédl, přisvit kolem jeho rukou se začal rozptylovat a pulzovat.

Trvalo to jen zlomek vteřiny, pak čaroděj Hadů zeširoka máchl rukou, jako by chtěl hřbetem dlaně někomu uštvědit facku – a v náhlém výbuchu sněhu zmizel.

Společně s celým kopcem, Pilířem, Passionarií v kolébce i s jezdci. Všechno se v okamžení ukrylo za stěnou zvířeného bílého prachu, který se najednou vrhl na útočníky jako vlna tsunami, srazil je v polovině kroku a drtil jejich vnitřnosti příšerným infrazvukovým rachotem laviny.

„Ježíši... potřebí...“ zasténal Drakkainen, zatímco se neohrabaně zvedal na nohy a plival kolem sebe sněh. Postavil se na všechny čtyři a rozhlédl se po bojišti.

Zase začalo sněžit. A zase celé okolí pokrýval bílý šum.

„Ke mně! Oheň a Strom! Rychle!“ vykřikl z plných plic.

Sněžná zeď vyplivla Jadrana, který uháněl s vytržestěnýma očima a vyceněnými zuby, frkal páru a vypadal jako pekelný oř. Vuko se otočil čelem k němu, zachytil se sedla a švihem se vyhoupl na jeho hřbet. Vyrázil cvalem před sebe, v rychlosti zahlédl mrtvolu v zrezivělé zbroji nataženou ve sněhu a meč trčící ze závěje. Sklouzl na bok, zachytil jílec a pak vyjel na vrchol kopce zahaleného oblakem sněhových vloček a také mlhou. Jel po paměti a prakticky naslepo, ale kopec byl prázdný. Stopy kopyt a lidských nohou se změnil v sotva viditelné důlky v lehkém, prachovém sněhu. Hadi zmizeli. I s Pilířem a Passionarií Callo. Zůstala jen sněhová vánice a mlha. Otočil se a rozjel se zpátky tam, kde očekával, že nalezne své lidi.

„Ke mně!“ vykřikl znovu.

Z vánice se začali vynořovat jezdci. Grunaldi, pak Blín, kuň bez jezdce, a to bylo všechno. Nikdo další.

„Kde je Sylfana!“ zachraptěl Vuko jakoby cizím hlasem. „Grunaldi, k saním, zjistí, kdo žije. Blíne, stůj tady a každou chvíli zakřič. Jinak se za okamžik zase ztratíme. Až se Grunaldi vrátí, rychle se přesuňte nahoru, k ostatním. Ať sbalí tábor a přitáhnou všechno sem. Hlavně co nejrychleji.“

Saně, které před chvílí s absurdním šuměním klouzaly z úbočí, teď ležely na boku a nevypadaly nijak zvlášť dobře, a kolem nich se rýsovaly bílé, nehybné siluety, překryté oblaky sněhu.

„Perkele!“ vykřikl a v tom jediném slově vyjádřil všechny pocity, které se mu honily hlavou. Pak vyrázil cvalem skrz vánici.

Měl dojem, že mu všechno klouže mezi prsty. Seskočil přímo do kruhové skvrny vsáklé do sněhu, mezi několik zkroucených těl, načež zavřel oči a zhluboka se nadechl nosem, pokoušeje se soustředit.

„Čítač... pomoz mi je najít. Hledej Sylfanu a Anděliku.“

Víla se mihla před ním, jakási pastelová a přitlumená, s ustaraným obličejem – vypadala stejně ztraceně jako on.

A potom se vydal od jedné mrtvolky ke druhé, s Jadranem držným nakrátko u tlamy.

Hleděl do cizích, bledých, pergamenových tváří, do černých očí podobných studnám, na vyceněné zuby zalité krví. Obracel je obličejí vzhůru, zabodával kolmo do sněhu nalezené zbraně – s výjimkou prvního meče, který si přivlastnil. Jeden z Hadů se pohnul a prudce popadl zvěda za zápěstí. Vuko jej bodl shora za klíční kost, naprosto reflexivně, a teprve o několik kroků dál si s hrůzou uvědomil, co se to s ním stalo. Právě dorazil zraněného člověka, a to nejenže chladnokrevně, ale dokonce se nad tím ani nezamyslel.

„Sylfano!“ vykřikl. „Anděliko!“

Nic. Nic kromě skučení větru a krákání. A sněhu bičujícího obličej.

Měl pocit, že se pohybuje v kruhu a pořád se vrací na stejná místa, když se Jadran náhle zastavil, hlasitě zabučel a odtáhl Vuka stranou.

Andělika ležel na boku mezi těly tří Hadů, uprostřed velké krvavé skvrny, a v rukou držel dva krátké meče, které obvykle nosíval na zádech. Sníh mu padal přímo do široce rozevřených očí a na masce chránící ústa a nos vykvetla krvavá skvrna, zhnědlá mrazem.

Drakkainen u něj poklekl a zastrčil ruku pod kápi, pokoušeje se nahmatat místo vzadu na šíji, skoro na krku, kde měli zdejší lidé tepnu, ale nebylo pochyb. Andělika už běžel Zahradou, mezi ledovými květy, na setkání s Fjollsfinnem vymyšleným rájem.

„Vuko...“ Čítač se zastavila před průzkumníkovým obličejem, pohlédl na její svěšená ramena a srdce se mu zastavilo. „Vuko... našla jsem ji.“

Ztuhly mu lícní svaly, hlas víly, ozývající se v jeho hlavě, se utopil ve vlně bílého šumu. Všechno se na okamžik stalo černo-bílým.

„Kde...!“ zachrčel.

„Pojď za mnou. Asi žije, ale nevím, jestli...“

„Veď mě,“ zavrčel. A pak šel za vílou matně zářící bledým světlem, mezi mrtvolami, napříč vzdušným rubášem vánice.

Napůl seděla ve sněhu, nakloněná na stranu, a obličej měla bílý jako papír. Přílba jí spadla z hlavy, dlouhé tmavé vlasy se vyvlékly z řemínku a teď splývaly ve vlně na rezavou skvrnu okolo. Předlokty si tiskla k boku a zlehka se kolébala se zavřenýma očima, zpod nichž proudem vytékaly slzy.

Doběhl k Sylfaně a nejopatrněji, jak dokázal, jí odtáhl ruku od boku. Všechno bylo nasáklé krví, čerstvou a pořád prýštící, ale připomínalo to sečnou ránu, ne stopy po bodnutí.

„Ulfe... promiň...“ zachroptěla. „Je mi to tak líto... všechno teče ven... a je mi zima...“

„Tiše, maličká...“ zamumlal. „Všechno bude v pořádku...“

Zdřevěnělými prsty rozepnul rozseknutý plášť, kroužkovou košili a další vrstvu vlny. Rána se táhla podél žeber, spodní mohlo být zlomené, ale k rozedmě nejspíš nedošlo. Roztrásla se, když jí otíral bok hrstí sněhu, rozmazáváje po kůži strupy i čerstvou krev, která okamžitě vyplňovala ránu.

Zatímco tvrdošijně finsky, polsky a chorvatsky klel, vydoloval z pláště poslední flakónek a z boční kapsy chumáč buničiny, trochu hmyzího vlákna a obvaz, všechno zašité v čistém plátěném váčku. Roztrhl ho zuby a položil do sněhu, a pak rozbil hrdlo flakónku o hranu štítku přílby a polil ránu vším, co bylo uvnitř. Dívka vykřikla a zaryla nohy do sněhu. Vuko konejšivě zasyčel, pokoušeje se stáhnout okraje kůže k sobě. Obložil ji tou zvláštní pavučinou, hmotou připomínající řídkou vatu, a nakonec vše ovázal obvazem. A potom seděl u Sylfany, držel ruce na ráně a ze všech sil si snažil představit uzavírající se cévy, dělící se buňky a srážející se krev. Seděl se zavřenýma očima, kýval se jako šaman a monotónně mumlal.

„Parantua... perkele parantua... pysähtyä veri... poistua perkele haava...“

Slyšel, jak ho volají, ale nepřestával. Seděl dlouho, pozoroval, jak se Sylfanina ňadra pokrytá husí kůží pohybují rozechvělým dechem, a čekal, až obvaz přestane prosakovat, opakuje pořád totéž dokola monotónním bezvýrazným hlasem.

Teprve potom na ně zavolal.

Přišli jsme o dva lidi – o Koniklece a Andělíku. Dřín, Javor a Sylfana byli těžce ranění. Dřín a dívka vypadali stabilizovaně, s Javorem to bylo zlé – mohlo to dopadnout jakkoli, buď přežije, nebo ne. Hubený bývalý faun byl v bezvědomí. Jedny saně poškozené. Z jejich posádky si Warfnir při pádu rozbil hlavu, krváčí jako podříznuté prase, má pořádnou bouli a zvrací, a Vavřín si vykloubil nohu. Oba trvají na tom, že budou v pořádku. Pilř a Callo jsou unesení.

Takhle to víceméně vypadá. Zbytek útočné skupiny, se mnou v čele, je taky docela slušně zřízený. Zbylo mi devět lidí a dvoje saně.

Sedím na kmeni padlého stromu, myju si ruce a obličej sněhem, a kolem mě se všechno hemží. Ranění jsou naložení na saně, mrtví taky, zabalení do vlastních kožešinových spacáků. Musím zorganizovat evakuaci a rozhodnout, kdo pojedede se mnou jako stíhací skupina. Rozdělujeme si vybavení.

Na sněhu leží roztažená kožešina, srstí dolů, a na ní se vrší zásoby šípů svázaných do otýpek, balíčky sušeného masa, omšelé hrudky zvláštního sýra, ocelové šurikeny, lana, pytlíky s obrokem, všelijaké vražedné vymyšlenosti.

Grunaldi nachází svůj štít a zároveň mi vrací můj meč. Předám mu za něj meč s pivem. Účastníci útoku jsou udýchaní a sotva stojí na nohou.

Warfnir každou chvíli zvrací do sněhu – stojí v předklonu, opřený o kolena, jako by tím mohl ukrást pár chvil odpočinku. Vavřín se s vakem v rukou pokouší skákat na jedné noze a já mám chuť se na nejbližší závěji svinout do klubíčka. Tohle jsou přesně ty chvíle, kdy se začíná prohrávat. Když se v rozbolavěném mozku rozsvěcují varovné kontrolky a neodbytně se objevuje hlášení: „Dál už nemůžu.“

Právě proto jsem měl implantát. Nejen kvůli posílení svalů nebo změnám nervových drah. Když se objevilo: „Už to nezvládnou,“ mohl jsem přehodit pomyslnou páku a přejít do turbo módu. Odstínit bolest, únavu a znechucení a nějakou dobu s organismem zacházet jako s traktorem. Pak jsem to samozřejmě odstonal, ale aby člověk mohl odstonat námahu, musí nejdřív přežít.

Strkám si do úst tři proužky sušeného masa najednou a obracím je na jazyku tak dlouho, až změkknou natolik, aby se daly žvýkat. Hodilo by se něco sladkého. Alespoň už nemám po-

chybnosti, proč plivu krev. Zraněná tvář krvácí zevnitř. Ztvrdlá masová dobrota mi každou chvíli způsobí bolest, která se ozývá jako šklubnutí udidlem.

Vrchol kopce je jako vymetený. Na holou skálu, kamení a zmrzlou loňskou trávu, udusanou jako mlat. Vlastně skoro vymetený, protože od chvíle, kdy Hadi zmizeli, celou dobu sněží, i když už trochu slaběji. Veliké, lehounké vločky připomínají kousky draného peří.

Už jsem zkoušel teleportaci a vím, kolik je s tím práce. Nechce se mi věřit, že by ji čaroděj Hadů dokázal provést jediným gestem a přitom se zároveň dívat na jezdce, kteří na něj útočí, a na sekeru letící jeho směrem. Jenže tady, v tomhle světě, si slovo „nemožné“ můžete zabalit do krabičky a uložit někam, kde nebude překážet.

Pokud to zvládl, tak jsme v podstatě v háji. Jestliže nějaký potetovaný cvok dokáže v libovolném okamžiku někam přenést skupinku lidí nebo zařídit, aby se objevili tam, kde chce on, nemáme šanci. Hotovo dvacet. Teleportuje nám jednotku přímo do prostředí Ledové zahrady, nebo třeba do Fjollsfinnova pavilonu slonů.

Klekám si na zem a zkoumám sněhem zasypaný svah za vrcholem směrem k řece. Povrch je nerovný, vrstva lehkých vloček pátrání ztěžuje, ale připadá mi, že vidím řadu důlků, možná stop vytlačených do hlubokého udusaného sněhu vespod. Samozřejmě to stejně dobře mohou být stopy, které nadělali, když sem šli.

Scházím o kousek níž, trochu přidřepnu a pokusím se na ně podívat ze strany, ale moc to nepomáhá. Obloha je zatažená jednolitou masou mraků, vypadají jako špinavá pytlovina. Nic nevrhá stín. Mohl bych zkusit najít tepelné stopy. Nebo použít čich a vysledit stopu. Dřív. Teď se mé schopnosti zjevují hlavně jako nahá přemoudřelá rusalka třepetající vážčínými křídly.

V nose mám jen ostrý, kovový pach mrazu a smrad vlhkého kovu, vlny a vlastního potu.

V polovině cesty k řece něco najdu. Podezřelou hnědou skvrnu vylézající zpod vrstvy sněhu. Roztřepené vločky jsou rozpuštěné a splené něčím zrzavým, co působí jakoby zesponu. Prsty jemně rozhrnu sníh a vidím vytopený důlek obarvený dole na rezavo. Kapka čerstvé krve, která spadla na zem a napadal na ni čerstvý sníh.

Naděje.

Vracím se k ostatním. Rozhodl jsem se.

„S raněnými pojedou Vavřín, Warfnir, Kokoška a Blín. Pamatujte: od ústí jedte na sever, až uvidíte, že se led začíná tenčit. Rozdělejte oheň na železném štítu, a až se bude smrákat nebo se zatáhne, nasypete do plamenů prášek z tohohle váčku. Trochu. Oheň zmodrá a začnou z něj vystřelovat jiskry. Chvilí počkáte, až bude zase hořet normálně, a pak to uděláte ještě jednou. Pokud na moři zahlédnete blikající světlo, bude to znamenat, že vás Oset viděl a pluje pro vás. Oheň nezhasínejte. Řekněte mu, aby počkal ještě tři dny, a potom, pokud se nevrátíme, plujte do Zahrady. Za každou cenu zachraňte raněné.“

„A co budeme dělat my? Nepřátelé nám zmizeli,“ prohlásí Spalle skepticky. Sedí na kmeni padlého stromu, ztěžka, s roztaženými nohama, a pije z čutory potažené kožešinou.

„Myslím, že nezmizeli, ale normálně odjeli, skrytí za mlhou a vánicí,“ vysvětluju.

Spalle rozhodným pohybem zastrčí zátku do hrdla čutory a vytáhne brousek. Grunaldi se sklání nad bledou Sylfanou ležící na saních a mumlá si cosi pod nosem, načež kriticky zkoumá vlastní přilbu, kterou drží v rukou, a potom si ji s chřestěním kroužkového nákrčníku a lícních chráničů nasazuje na hlavu.

Dívka je bílá jako led, připadá mi, že zpod pobledlé kůže prosvítá modrá barva. Dotýkám se jejích rtů v jemném polibku a za žádnou cenu se od nich nechci oddělit. Pevně svírám víčka a pomalu vypouštím vzduch ústy. Naprázdno polknu, hýbám pusou, až křeč v čelistech a v hrdle ustoupí.

Sáně se pohybují se svištěním skluznic, míří přímo do koryta zamrzlé řeky. Pokud všechno půjde dobře, v noci už by měla být na lodi. Nejpozději zítra ráno. V bezpečí na moři, v ledovém kórábu, v teple briket hořících v peci, v zeleném světle rybodraků zakletých ve stěnách.

Sevřeme si na rozloučenou zápěstí a krky.

Dotahujeme řemeny. Upravujeme si vaky a pochvy obtížené železem. Propocené pláště jsou ztuhlé a zledovatělé. Na cestu.

„Ke mně, Čítač,“ šeptám pod nosem. „Pracujeme dál.“

Objevila se okamžitě. Vuko si povzdechl.

Vyrazili husím pochodem, v tichu, od úst jim stoupala pára.

„Kam?“ zeptal se Grunaldi.

„Zatím na východ. Dolů, přes řeku a k támhleтому průsmyku. Pak se uvidí.“

„Zase si bude povídat s vlastníma rukama?“

„Nemluvit!“

Sjeli ze svahu na břeh řeky. V jednom místě byl viditelný pás udupaného a polámaného suchého loňského rákosí, ale ani před nimi, ani na zasněžené ledové tabuli na řece si nevšimli žádných stop.

„Tudy,“ řekl Vuko. „Teď už je neztratím.“

„Vždyť nevidíš žádné stopy.“

„Přesně tak. Podívej se pozorně. Všude jinde jsou na sněhu nerovnosti, ptačí otisky, závěje a stopy po větru. Jenomže tam, kde prošli oni, je jen pás hladkého sněhu, rovný, jako když střelí. Vrhł kouzlo, které mělo zahladit stopy, a taky je zahladilo. Všechny. Je dobré vědět, že chyby dělá i někdo jiný.“

Na druhé straně potoka se pás uhlazeného sněhu táhl dnem mělkého údolí přímo do lesa.

„Buď budou chtít co nejrychleji zmizet, nebo se schovají a počkají na nás,“ zašeptal Drakkainen. „Dávejte pozor, v lese na nás můžou přichystat past. Klusem, v řadě!“

Hadi však na ně pod ochranou stromů nečekali. Sotva viditelný pás sněhu vyhlazeného kouzlem vedl, jako když střelí, přesným středem údolí přímo mezi stromy. Vuko oddíl rozdělil, aby obklíčil ty, kdo by se případně krčili schovaní v závějích a za zasněženými větvemi, ale nic se nestalo. Zato se objevila normální stopa. Podélné dráhy s nerovnoměrnými okraji, jak běžící kopyta odhazovala sníh, hroudy hlíny a útržky mechu, občas kapka husté krve na bílém podkladu. Pospíchali.

Jel napřed, každých několik desítek kroků seskakoval do hlubokých závějí a tehdy se tiskl k zemi jako pes větřící stopu, vyhlížel zlomené větvičky, sníh shozený z větví, stopy koňského trusu nebo další krvavé důlky, a pak mlčky ukazoval směr a zase uháněl vpřed.

Z koní stoupala pára, žádná z kovových přezek a spon koňských postrojů omotaných řemeny necinkala, sníh tlumil dusot. Ponořili se do lesa. Jezdci zachumlání v šedobílých maskovacích oblecích, zvířata zahalená do bílých kropiců, projížděli mezi větvemi jako oddíl přízraků.

Přibližně po hodině les trochu prořídł. Vuko najednou zvedl pěst nad hlavu a pak ji přiložil k boku a máchl rukou do strany. Beze slova seskočili ze sedel, sundali štíty ze zad a vytáhli meče.

„Tady sesedli z koní,“ zasyčel Drakkainen a zpod odepnuté masky se vyvalila pára jeho dechu. „Nechali tu jednoho podkoňního a v řadě odešli tímhle směrem. Nejspíš je to mýtina. Cítíte to?“

Grunaldi potáhl nosem.

„Kouř. Smůla a jakoby připálená pečeně.“

„A taky lidské sračky a čerstvá krev. Spousta krve,“ dodal Vuko ponuře. Zapnul pás kožešiny visící ze strany kápě, zakrývající nos a ústa. „Kryjte mě. Jestli je to past, zůstaňte schovaní. Střílejte nebo útočte a měňte pozice. Nevycházejte do otevřeného prostoru. Zatím se roztáhněte kolem mýtiny.“

Ozvalo se tlumené cvaknutí mechanismů dvou kuší, ostatní mlčky sáhli po lucích, načež zmizeli mezi zasněženými větvemi.

Drakkainen vytáhl meč, počkal, až si všichni najdou pozice, a když se nejdříve z jedné a potom z druhé strany mýtiny ozvalo zahvízdání zimního ptáka, vyšel opatrně z křoví a vykročil vpřed.

Přímo ke dvěma kuželovitým hromadám obloženým drny, ze kterých stoupal hustý kouř. Kolem hromad byl sníh udupaný a rozrytý až na holou zem, všude ležely v nepopsatelném nepořádku nějaké klacky, kusy kůží a větve, viditelně zbytky poměrně velkého příbytku. Vedle ohniště, které už se proměnilo v hromádku uhlíků, ležel zčernalý litinový kotlík, z něhož vyteklo něco hnědého a pravděpodobně jedlého, v současnosti ale připomínajícího kouřící kaluž bláta. Nedaleko rozbořeného tábořiště stály neuměle vyrobené sáně, do poloviny naplněné hroudami dřevěného uhlí. Za doutnajícimi mohylami viděl pohybuující se smolně černý shluk.

Udělal další dva kroky a v tu chvíli onen shluk náhle explodoval ohlušivým sborovým krákáním a hejnem krkavců letících nad mýtinou. Ptáci odhalili dvě rozsekaná těla. Smrad jatek a vnitřností vystřelil Drakkainenovi do obličeje a přebil pach doutnajícího uhlí v milířích, až se rozkašlal a na okamžik se s kožešinovou maskou přitisknutou k ústům odvrátil. Krkavci nad jeho hlavou kroužili jako černé krákající tornádo.

Došel blíž, ale žádná z mrtvol nepřipomínala ani Hada, ani Pilíře. Přelétl pohledem děsivě bílé obličeje s vyceněnými zuby

a vytřeštěnýma zakalenýma očima, prsty zkřivené jako drápy, končetiny zkroucené do náhodných směrů, rozevřená sečná rána jako krvavě rudá ústa otevřená ve výkřiku, a najednou se cítil strašně unaveně. Ti dva vypadali, jako by je někdo zasáhl moždřímem, nebo jako by spadli pod vlak. Kolem nich se rozlévala velká skvrna rudého, krvavého bláta.

Obešel mýtinu dokola, občas hrotem meče obrátil nalezený předmět, jindy na okamžik poklekl do sněhu. A pak se narovnal a hvízdal na své lidi.

„Bylo jich tu osm, včetně dvou žen a dvou dětí,“ vysvětlil, když se seběhli ze všech stran, pořád se šípy na tětívách a kušemi v rukou. „Lovili a vypalovali uhlí. Nejspíš jim začaly docházet zásoby. Tábořili tu deset dní. Hadi přišli odtamtud,“ ukázal hrotem meče. „Okamžitě zaútočili, prostě jenom tak. Naházeli na chatrč pochodně, nebo ji polili dračím olejem a pak ji zahákli kotvami a shodili na hlavy lidí, kteří byli uvnitř. Ti dva bojovali až do konce, a když umírali, stáli zády opření o sebe. Nevím, proti kolika nebo s čím bojovali, ale nezdá se, že by někoho zabili. Ale pak Hadi odešli a vzali ostatní s sebou. Vůbec to nechápu. Pospíchají. Někam míří. Zahlazují stopy. Jenže potom se bez rozmyslu vrhnou na první lidi, na které narazí. Přeskočilo jim, nebo co?“

Spalle si odplivl skrz zuby.

„Jsou to nestvůry,“ odpověděl Grunaldi. „Vždycky to tak bylo. Nebojují ani kvůli kořisti, ani pro čest. Úplně jako vzteklí vlci. Ale teď, pod tím svým hadím králem, se zbláznili úplně.“

Drakkainen zavrtěl hlavou a mávl rukou na východ.

„Odvedli tam všechny, kdo přežili. Svázali je jedním provazem a vedou je za sebou. Proč? Do Hadí země je to kus cesty. Přes tyhle hory nejmiň dva týdny pochodu. K čemu jim jsou zajatci? Budou je přece zpomalovat. Někteří jsou ranění, musí je nějak krmit a zahřívat, jinak padnou. A navíc, co je to za zisk, několik otroků? Nemá to žádnou logiku. Přece se úplně nezbláznili. Musí o něco jít. Možná se jim van Dyken hrabal v hlavách, ale zase takoví pitomci nejsou.“

„Je zima,“ konstatoval Hloh. „Říkal jsi, že začali pojídat lidi. Co když je to proviant Hadů?“

„Naporcovali by je,“ odpověděl zvěd ponuře. „Maso znamená miň potíží, nezdržuje a v tomhle mrazu se nezkaží. Na koně. Vyřážíme. Teď máme šanci zmenšit jejich náskok. Než jsme se dali dohromady, získali hodinu a půl, teď je můžeme dostihnout.“

Grunaldi dvěma prsty utvořil kolečko, přitiskl si je k ústům a hvízdal na Svlačce, který vyšel z lesa s lukem pověšeným na zádech. Za otěže vedl koně.

Za mýtinou byla stopa skutečně ještě výraznější, zato les zhoustl, byl samá nízko visící pokroucená větev, prohýbající se pod vahou sněhu, samé kameny a trnité keře, které se zachytávaly za oblečení.

Beze slova seskočili ze sedel a bez odpočinku pokračovali vpřed. Drakkainen oddíl každou chvíli zastavil, sundal si kápi a naslouchal, pokoušeje se zachytit nějaký cizí zvuk. Vrzání a cinkání postrojů, frkání koní, řinčení výstroje, nářek unesených, cokoli. Jenže les byl tichý. Pouze čas od času se ozvalo šumění větru kdesi v korunách jehličnatých stromů, krákání ptáků, šplouchání potoka prodírajícího mezi ledem pokrytými kameny nebo vlhké plesknutí sněhové hroudy padající po závanu větru ze stromu. Nic víc.

Po hodině les zřídł a vyšli na nakloněnou bílou holi. Neposkvrněnou sněhovou pokrývkou hyzdila jen půl metru široká vyšlapaná stopa šikmo protínající svah a vedoucí dolů, k dalšímu pásu lesa a skal. V udupaném sněhu bylo vidět víc cákanců a krvavých kapek, občas viditelně otisknutá stopa padajícího člověka, někdy jen důlky po kolenech a dlaních. Po Hadech a jejich zajatcích ale nebylo nikde ani stopy.

„Takhle je nezvládnou hnát dlouho,“ řekl udýchaný Spalle. „Jestli Hadi ty zajatce k něčemu potřebují, budou je muset nechat odpočívat.“

„Hrají si s hady, pečou lidi, klaní se Tvůrci, který je duševně nemocný... viděl jsi někdy, že by nějaký Had udělal něco jako rozumný muž?“ zeptal se Grunaldi.

„Brzy bychom je měli zahlédnout,“ oznámil Drakkainen. „Nebo oni nás. Nebýt toho lesa, určitě už by k tomu došlo. Nejedte středem hole po stopě. Držíme se linie lesa a hlídáme si, abychom měli nějaké krytí, aspoň pár keřů. Dokud to jde, nevyjíždějte na otevřené prostranství.“

Pod úbočím vedla stopa údolím potoka, středem hustého lesa a mezi kmeny štíhlými jako stožáry. Sotva vjeli mezi stromy, Drakkainen zvedl pěst a znehybněl v sedle, zaposlouchal se a pak udělal několik gest. Ukázal prsty na své oči, zvedl ruku, zatřepetal dlaní.

Skalník přešel ke Grunaldimu, zastavil se třmen vedle třmenu a naklonil se k námořníkovi.

„Co to znamenalo?“ vydechl téměř bezhlesným šepotem.

„Někdo tady je. Dívá se na nás,“ zašeptal Poslední slovo v odpověď.

„Ano. Taky to cítím.“

Opatrně pokračovali dál, se štíty v rukou a s obnaženými zbraněmi. Jen Svlačec jedoucí na konci přehodil nohu přes sedlo, posadil se bokem s kuší v ruce a pozorně sledoval cestu za nimi.

Stopa vedla po stezce, v létě určitě poměrně pohodlné, ale teď zaváté sněhem, plné zledovatělých kamenů a kluzké jako čert, oni ale jeli mírným klusem pořád vpřed. Ve větvích poskakovalo pruhované šedožluté stvoření připomínající veverka s dlouhým, nervózně se kroutícím ocasem a shazovalo sněžný prach třpytící se ve vzduchu jako mušelín. Drakkainen zvíře sledoval pohledem a usoudil, že buď není poblíž žádná past, nebo je hodně dobře zamaskovaná. Natolik, aby nevyplašila ani veverka. Přesto mu neodbytný pocit, že jsou sledováni, nedával pokoj.

„Leť napřed, Čítač,“ zašeptal. „Dívej se po ukrytých, zamaskovaných Hadech, po jakémkoli náznaku léčky.“

Za ohybem narazili na most. Bytelný, dřevěný, postavený ze silných klád, dokonce opatřený zábradlím. Potok protínal cestu zprava doleva, úbočí po obou stranách strmě stoupala a byla plná skalisek a kluzkých plošek červené břidlice. Před nimi se rozkládal široký výhled na ponuré žulové skalní útesy a další zalesněné doliny. Stopy vedly přímo po stezce, viditelné až k dalšímu ohybu skály, ale přesto to nevypadalo povzbudivě.

Vuko zastavil Jadrana a rozpažil ruce. Hloh a Spalle jedoucí za ním okamžitě odbočili a vjeli do potoka po obou stranách mostu. Koně klopýtali na kamenech, kopyty drtili led a rozstříkovali ledovou vodu.

Drakkainen seskočil ze sedla a pomalu vykročil po mostě, pohledem zkoumal každou skálu a opatrně došlapoval na zledovatělé trámy.

Čítač se objevila zdánlivě odnikud a za sebou táhla třpytivou šmouhu jako animovaná kometa. Očka měla vytřeštěná strachem.

„Utíkej, Vuko!“ vykřikla. „Vpředu, za skalami!“

Náhle spatřil, jak ho probodávají tři mihotavé, třpytivě žluté přízračné paprsky, a stačil jim nastavit štít. Laminát tupě zaduněl. Uslyšel dusot kopyt, otočil se a v běhu vyskočil do Jadranova sedla.

Další střela se se zvučným ocelovým zvukem zabodla do zábradlí mostu jako hřebík, následující mu zabzučela nad hlavou jako sršeň.

„Jsou i vzadu!“ zaječel Svlačec a zvedl kuši k rameni.

„Nestřílejte naslepo!“ křikl Drakkainen. „Diamant!“

Zvířata se shlukla k sobě a vytvořila šestiúhelník, načež se obrátila zády k sobě. Jezdci zvedli štíty. Do dřeva se s klepáním zabodly další šípy.

„Co teď? Nevíme odkud, nevíme kolik.“

„Vyhližte je, musíme se probít. Pod kouřovou clonou. Připravte svíce. Grunaldi, vykřesej oheň. Čítač, kde jsou Hadi? Kolik?“

„Nejsou to Hadi. A je jich asi deset. Za ohybem čekají jezdci. A pěší. Něco přes čtyřicet. Mají kopí a sekery.“

„Prověř cestu za námi, rychle!“

„Bylo mi ctí vás poznat,“ prohlásil Grunaldi.

Víla zmizela. Šípy se zabodávaly do sněhu a bláta kolem nich s jedovatým, ostrým svištěním. Vytvářely kruh. Měly různé letky ze strakatých per lesních ptáků. A dlouhá těla, přibližně jeden a půl lokte. Hadi používali letky z černých krkavčích nebo barvených, černo-červených per, a poměrně krátké šípy, silně necelý jeden palec.

„Zapálíme svíce?“

„Čekat! Cesta vpředu je zablokováná!“

Schoulili se v sedlech za štíty, Vuko se vzteky kousl do rtu a horečně začal přemýšlet. Prozatím se je útočníci nepokoušeli pobít. Stříleli spíš pro výstrahu – pod nohy nebo do štítů.

„Nejsme Hadi!“ zakřičel, až mu vlastní hlas zazvonil pod přílbou jako uvnitř zvonu. „Pronásledujeme je! Proti vám nic nemáme!“

„Co jste zač?!“ odpověděl mu křik odněkud shora. „Co tady chcete?“

„Jsme z Pobřeží plachet! Pronásledujeme Hady, kteří unesli naše lidi. Chceme je jen pozabít, osvobodit zajatce a vrátit se domů. Nemáme proč spolu bojovat!“

„Odhoďte zbraně, pak si promluvíme!“

„Vždycky je to stejné,“ povzdech si Vuko podrážděně. „Musí si klást podmínky, pitomec.“

Odplivl si do sněhu a připravil hrdlo k dalšímu zavolání:

„Schováme zbraně! Nemáte se čeho bát, je nás jen šest!“ odpověděl křikem a pak přes rameno pronesl ke svým lidem: „Meče do pochev! Sundejte šípy z tětív, možná to nakonec přežijeme.“

Sám zvedl pravou ruku, ve které držel luk, přidržuje prsty střelu na lučičti. Uvolnil ruku, nechal šíp dopadnout na zem a pomalu schoval luk do pouzdra u sedla. Druhou ruku položil na řemen u štítu a přehodil ho na rameno.

Ostatní neochotně sklonili štíty, ale ukrytí střelci si také dali na chvilku přestávku. Koně nervózně pomrkávali a potřásali hlavami, potok šuměl a kolem nich trčel kruh šípů jako záhon prapodivných květů. Nahoře krákali krkavci.

Drakkainen rozpažil prázdné ruce do stran a pobídl koně stehny. Jadran vykročil vpřed, lámaje kopyty plot z barevných latek a klapaje zimními podkovami o led cesty.

Před mostem na Drakkainena čekali tři jezdcí v černých lamelových pancířích zdobených propletenými vzory z mědi a s hlubokými přilbami se širokými nánosníky. Ten úplně vpředu pomalu sundal helmu, podal ji tomu, co seděl vpravo, a pak seskočil do sněhu a rozvážně vykročil na most.

Měl pečlivě rozčesané dlouhé vlasy a světlý plnovous zapletený do dvou copů s vpletenými stříbrnými prsteny. Z ramen mu splýval modrý plášť podšitý bílou kožešinou. Vypadal poměrně důstojně a oficiálně, dokonce jeho vysoké kožešinové boty vyhlížely draze a elegantně. Drakkainen se ve svém maskovacím plášti a ušpiněném pŕlpancíři cítil neuvěřitelně ošuntěle a neupraveně, asi jako špinavá zebra.

„Neměl jsem vyhazovat ty třpytivé cetky,“ zašeptal, když sesedl z koně. „Aspoň tu korunu jsem si měl nechat.“

Setkali se uprostřed mostu. Elegán propletl ruce na hrudi – docela mazaně, pravou položil na levý loket, takže jeho dlaň nakonec nenápadně skončila těsně nad rukojetí meče spočívajícího v pochvě. Zůstal tak stát – zdánlivě klidně a lhostejně, ale v případě potřeby připravený zaútočit.

Drakkainen si sundal kápi a opatrně, jen pohybem hlavy, se uklonil; usoudil, že nemá proč přehánět to se zdvořilostmi.

„Ty tři šípy skončily v mém štítu,“ řekl tónem přátelského rozhovoru. „Kdybych měl horší postřeh, už bych ležel na zemi.“

„Ztratil jsem hodně lidí,“ odpověděl elegán dotčeně. „A vy jste cizinci. Oni chodí v černé, vy v bílé, jedno i druhé je stejně zvláštní. Dokonce i štíty máte bílé, bez označení. Jak jsme to měli vědět? I když u tebe něco prosvítá, jakoby svišť...“

„Měl to být vlk,“ vysvětloval Vuko trochu netrpělivě. „Moc se ale nepovedl, proto jsem ho zamaloval. Jsem Ulf Noční poutník.“

Cizinec, ale žiju s Ohnivým lidem v údolí Dragoriny. Dovolte nám projít. Ti Hadi jsou nedaleko a my dost spěcháme. Mají naše lidi a něco, co nám patří. Jsou hodně nebezpeční, je s nimi Tvůrce.“

„Hovoříš s Kungsbjarnem Plačícím led, styrsmanem Krkavčího lidu. Toto je má země a mí lidé,“ odvětil muž s hrdostí. „Hadi, kteří prošli touto cestou, jsou má věc. Patří mi stejně jako jeleni v lesích a ryby v potocích, stejně jako zlato v nitru hor. Říkáš, že mají něco tvého. Co to je?“

„Příliš se ti to hodit nebude,“ konstatoval Drakkainen. „Má to spíše sentimentální hodnotu. Je to rakev.“

Kungsbjarn Plačící led, styrsman Krkavčího lidu, na okamžik ztratil sebejistotu.

„Cože?“

„Rakev,“ zopakoval Drakkainen trpělivě. „Použitá. Tedy s obsahem. Je to... ta, moje teta. Milovaná teta.“

Elegán se trochu zmateně rozhlédl a Vuko si ve stejnou chvíli uvědomil, že na Pobřeží plachet se pohřbívá žehem. Rozhodl se to dál nerozebírat.

„Hadi nemají nic, čím by ses mohl obohatit. Pokud se ale rozhodneš nás postřílet, pokusíme se probít. Přijdeš o pár lidí, úplně zbytečně, a Hadi se budou dál procházet po tvé zemi.“

„Ukradli ti rakev?“ zeptal se Kungsbjarn opatrně.

Drakkainen si povzdechl a v duchu si vynadal, co ho to s tou rakví napadlo.

„Ne mně, tetě. Vlastně ukradli i tu tetu. Pusť nás dál, člověče! Co ti na tom záleží? Chceš mýto za most? Zaplatíme. Přejedeme po něm tam a zase zpátky a zmizíme, jako bychom tu nikdy nebyli. Dokonce ti zaplatím i za to, když ulovíme králíka, jen nás nech dohonit ty Hady. Nahoře na cestě, západně odsud, narazili na smolaře a pobili je. Několik jich vzali s sebou. O kolik lidí chceš ještě přijít? V nejhorším případě se my a Hadi pobijeme navzájem.“

„Je vás šest,“ prohlásil Plačící led. „Co chcete podniknout proti Hadům, které vede Tvůrce?“

„Když na nás zaútočili, bylo jich mnohem víc,“ odvětil Drakkainen bez domýšlivosti. „Tohle jsou jen zbytky. Jenže se od nás každou chvíli vzdalují. A kdykoli mohou zabít tvé smolaře. Jsou tam ženy a děti!“

„Oni už nežijí,“ řekl Kungsbjarn tajemně. „Dokonce ani já nedokážu vyrvat oběti Šeptajícím do Stínů.“

„Jsou to jen Hadi,“ pokrčil Drakkainen rameny. „Probodnutí mečem umírají stejně jako všichni ostatní. Dokonce i Tvůrce. Osvobodili jsme už několik unesených. Jenže zatímco my si povídáme, oni jsou dál a dál.“

„Nemluvil jsem o Hadech. Poslyš, Noční poutníku. Jsme Krkavčí lid. Jiní se obvykle chvástají, že vůbec neznají strach. Ale to jsou hlupáci, kteří se velmi rychle dozvědí, jak moc se mýlili. My se nebojíme žádných lidí a žádných cizinců. Ani Amistrandingů, ani měděnokožců z Kabirstrandu, ani Ohnivých lidí, ani Hadů. Nebojíme se bouří a mořských netvorů. Nebojíme se horských nyflingů, přízraků chladné mlhy, dokonce ani bohů ne. Bojíme se ale Hladové hory, jejích obětišť a šílených mnichů nazývaných Šeptajícími do Stínů, kteří tam žijí. Vím, kam šli tví Hadi, a můžu ti ukázat kratší cestu. Ale dokonce i kdybych tě nezastavil, stejně je nedokážeš dostihnout před Kamennými zuby. Dál už je jen obětiště a začíná tam moc Šeptajících do Stínů. Nikdo, kdo překročí průsmyk, nepřežije. Hladová hora nikoho nepustí zpět.“

„Ukážeš nám tu zkratku?“ zeptal se Drakkainen. „A řekni mi víc o těch mniších. Co by od nich Hadi mohli chtít? A proč je Šeptající nezabijí?“

„To nevím. Ale pokud Hadi unesli další lidi, znamená to, že s sebou vedou oběť pro Hladovou horu.“

„Ti mniši unášejí lidi? Ty jim to dovolíš?“

„Mniši nemohou opustit Hladovou horu. Mimo ni ztrácejí moc. Kdyby vyšli ven, určitě bychom je všechny pobili. Ale na svém území, ve svém chrámu vytesaném do skály, jsou neporazitelní. Samotná Hora je chrání. Dokážou ale svést lidi na scesti, aby sami prošli průsmykem Kamenných zubů a nakrmili Horu svými těly. Lovci, poutníci, ti, kdo se na cestě ztratili. Sami ale ze svého údolí nikdy nevycházejí. Neříkám, že jsi odvážný, Noční poutníku, protože ten, kdo neví, s čím se pouští do křížku, v sobě nemá mužnost, jen hlupáctví. Já říkám: vraťte se na své Pobřeží a zapomeňte na ty, které vám unesli. Nebo jděte do Hadí země a tam se pomstěte. Ale nechoďte za Kamenné zuby, protože se stejně dobře můžete navzájem probodnout meči.“

„Děkuji ti za radu,“ odpověděl Drakkainen. „Ale já říkám: musíme jít. Ti Hadi se nesmí vrátit domů. Pokud se tak stane, na jaře obsadí celé Pobřeží plachet a nenajde se nikdo, kdo by je zadržel. Prostě nám ukaž tu zkratku, prosím, a věc je vyřešena.“

Červ se plazí, šeptá do stínů,
je žroutem těl i plamenů.
Skály hladové, skály jsou hladové,
přeludy šálí smysly mámivé.
V chřtány jeskyní, v hrdla tunely
zaznívá lament těch, kdo zhynuli.
Hora křičí, hora nařká,
z hloubi jeskyní nikdo neutíká.
Červ je osleplý, červ je osleplý,
červ hladový je a mrzácký.
Neúmorně plazí se před sebe,
aby sežral, aby sežral dnes i tebe.

Slovo o světě, Ledová zahrada *

(*Autorkou všech veršů je Maja Lidia Kossakowska)

Kapitola druhá

Hladová hora

Návrat do světa znamenal bolest.

Když jsem se vyplazil z jeskyně, stačil jsem jen zahlédnout jezdce na vysokých koních ve zvláště vykováných zbrojích, přilby s chrániči jako ještěří mordy, zčernalé železo a dřevce se zubatými praporci, které jim trčely za zády, třepotající se na pozadí sněžné bělosti jako plameny. V jediném záblesku.

Byli jako v mém snu ještě v údolí Bolestné paní.

Ale pak jsem se otočil k díře mezi skalami, zející jako rozervěný chřtán ve sněhu, která mi v létě umožnila dostat se na svobodu, přímo k obrovskému cizozemci se zvláštními rysy, který měl být částí mého osudu, k tomu, který si říkal Noční poutník, abych na ně zakřičel varování.

A pak jsem zhasl.

Cítil jsem přilétající střelu, slyšel jsem, jak obracející se železo se svištěním protíná vzduch, a pak na mě dopadla rána a byl konec.

Vzpomínku na tu chvíli jsem ale našel mnohem později. Když jsem se probudil, přehozený jako ulovený jelen přes hřbet koně jedoucího svižným cvalem, cítil jsem a pamatoval si jen bolest. Neměl jsem tušení, kde jsem, a dokonce ani kým jsem. Byl jsem ztělesněním bolesti. Začínala od mé lebky opuchlé nad spánkem, vytékala ze mě hustými kapkami nad obočím jako vosk z hořící svíce, zabydlela se v břiše, v hrudi, tam, kde mě každý koňský krok udeřil silnou ránou zvířecí páteře.

Dusot kopyt do země jsem vnímal jako mohutné kopance, úplně jako by kuň běžel po mně. Tlačila mne sedlová hruška, hlava se mi rozpadala na kousky a v tu chvíli mě ani trochu nezajímalo, co se stalo a kam mě vezou.

Dokonce ani nevím, jak dlouho to trvalo. Viděl jsem jen rychle uhánějící zasněženou zemi a míhající se koňská kopyta.

V jednom okamžiku se mi podařilo zlehka přesunout a získal jsem tím jen to, že mé břicho bylo otloukáno na jiném místě než předtím, ale i bolest na jiném místě znamenala úlevu.

Po nějaké době jsme vjeli do lesa a jezdci zpomalili. Všiml jsem si, že mezi nimi stále běží několik pěších, valila se z nich pára a chřestili pláty prsních pancířů. Znamenalo to, že tohle rozhodně nebyla tak šílená jízda, jak se mi zdálo.

A pak muž, který mě vezl, zastavil koně a jediným šklubnutím za krk mě poslal k zemi.

Svalil jsem se bezvládně jako pytel a jen jsem ležel ve sněhu, zahalený bolestí a ničím víc. Neměl jsem ani sílu obrátit se na bok, prostě jsem ležel tak, jak jsem upadl, úplně jako cosi, co někdo vyhodil.

Ale tehdy, po dlouhé době, jsem začal myslet. Trochu. Obličej jsem měl zabořený do sněhu a začal jsem ho jíst, ale vzápětí jsem si vzpomněl, jak Ulf říkal, abych to nikdy, za žádných okolností nedělal, protože je příliš studený a zkrotí mi střeva. Nabral jsem tedy trochu do úst a trpělivě čekal, až se rozpustí. Teprve potom jsem ho spolkl. Udělal jsem to několikrát a pak se pozvracel.

Pořád mě bolela hlava a otlučená žebra, ale už jsem byl schopný začít se neohrabaně pohybovat. Zabořil jsem rozbolavělé čelo do ledového sněhu a čekal, až pulzující bolest, vystřelující uvnitř hlavy při každém pohybu, začne být trochu snesitelnější. Ruce jsem měl svázané za zády, ale nohy mi nechali volné. Noční poutník nás učil, jak se bojuje se svázanýma rukama, a dokonce nám přikazoval tak plavat v bazénech městských lázní Ledové zahrady.

Vědomosti a vzpomínky na to všechno se mi vracely pomalu jako voda naplňující prázdnou nádobu. Pořád jsem ležel obličejem ve sněhu, ale už jsem přestal být bezvládná troska. Kořist. Něco, co je třeba převézt jako zastřeleného kozla. Patřil jsem k jednotce Nočních poutníků. Někde tam vzadu zůstali mí lidé. Hadi prchali, pospíchali, a to znamenalo, že Ohniví lidé a Bratři stromu pořád žili. Přinejmenším někteří z nich.

Všichni jdou a všichni se vrátí, říkal Ulf. I mrtví. Nikdo nebude opuštěn. Nikdo nezůstane vzadu.

Někde tam byli a šli si pro mě. Určitě.

Zatím jsem ležel v bolestech a zjišťoval, co mi zůstalo. Jazykem jsem přepočítal zuby. Tváře a rty mi krvácely, ale zuby jsem měl všechny. Vzali mi opasek s mečem a nožem, našli plochou pochvu s vrhacími hvězdicemi upevněnou křížem přes hrudník. Strhli mi z hlavy přilbu, která mi nejspíš zachránila život. Měl jsem ale kožešinové šaty a boty. Měl jsem bílý kabát a kalhoty,

ve kterých jsem byl ve sněhu neviditelný a na vnitřní straně byly černé, abychom dokázali zmizet i ve tmě. Pod kabátem jsem pořád měl jemnou, silnou kroužkovou košili.

Nikdy nikoho neopouštíte, říkal Noční poutník. Až do konce. Dokud žiješ, bojuješ. Dokud můžeš myslet, bojuješ. To mysl je zbraní. Všechno ostatní jsou nástroje. Nemají význam. Můžete je získat, vyrobit nebo nahradit.

Na krku jsem cítil řetízek s malým nožem-boxerem, který mi zůstal po Brusovi. Neprohledali mě příliš pečlivě. Byl jsem v bezvědomí a neměli moc času. V případě takových, jako jsme my, si můžete být jistí, že jste našli všechny zbraně, až tehdy, když jsme nazí, a to ještě ne vždycky. Na vnitřní straně pásku držícího kalhoty jsem měl stejně jako všichni z oddílu vřítou pochvu a v ní malý nůž vykovaný z jediného kousku oceli. O něco delší než palec, ostrý jako břitva, s kroužkem na konci rukojeti, do kterého bylo možné zastrčit prst. Schovaný na místě, kam svázaný člověk může nenápadně dosáhnout rukou. V dolním lemu kabátu se skrýval tři lokty dlouhý řetěz s drobnými očky a závažím na obou koncích. Ještě jedna čepel velikosti listu byla ukryta v podrážce pravé boty, pod podpatkem.

Vlastně jsem měl spoustu zbraní. Potřeboval jsem jen sílu a vůli, abych je využil.

A příležitost, jak zasunout ruku pod kabát a nahmatat pás držící kožené kalhoty a potom pod ním nenápadně najít kroužek vykovaný na konci rukojeti a provléknout jím prst.

A pak ještě chvilku k přeříznutí řemínků poutajících má zápěstí.

Prozatím jsem ležel obličejem ve sněhu, kolem jsem slyšel vrzání kroků Hadů, chraplavé šeptání, chřestění železa a cinkání strojů. Úporná bolest v hlavě se stala snesitelnější. Pořád jsem měl pocit, že je rozbitá na kousky jako hliněný džbán, ale bolest mě už neoslepovala a nezpůsobovala, že jsem si neuvědomoval nic jiného.

Opatrně jsem se obrátil na bok a pomalu zvedl obličej, ulepený rozpouštějícími se ledovými hrudkami.

Byli vysocí, jako všichni lidé žijící na Smarselstrandu, jak říkali své zemi, jenže Hadi se od ostatních lišili. Vypadali hubeněji a sněději a každý odhalený kousek jejich těla pokrývaly klikaté vzory podobné těm, které mají na hřbetě místní jedovatí hadi. Také nosili dlouhé vlasy spletené do drobných copánků stažené

dozadu a napuštěné něčím černým a lesklým. Mluvili stejným jazykem jako ostatní obyvatelé Pobřeží plachet, slova ale říkali trochu jinak, takže jsem jim zpočátku nerozuměl.

Rychle a nenápadně jsem se rozhlédl, pokoušeje se zahlédnout a zapamatovat si co nejvíc, a pak jsem zase položil hlavu do sněhu, abych k sobě nepřitahoval pozornost, ale zároveň tak, abych je dál mohl sledovat zpod přimhouřených víček.

Zbyli jim tři jezdci v těžkých zbrojích a šest nebo sedm pěšáků. Ten, který mě vezl, se choval jako velitel a byl to zároveň tentýž člověk, který po mně hodil sekeru. Když si sundal přilbu s chráničem ve tvaru ještěří tlamy, všiml jsem si, že má zvláště ospalé pohyby a posedlý, nepřítomný výraz obličeje, jako by se nadýchal kouře z harhaše. Působil dojmem, že se pohybuje do rytmu hudby, kterou kromě něj nikdo neslyší, a navíc se zdálo, že ani necítí mráz. Onoho dne možná nebyla na tuto část roku na pobřeží nijak hrozná zima, ale tenhle Had chodil v rozepnutém kabátu, pod nímž se rýsovala nahá hrud' pokrytá tetováním. Neměl za zády upevněná křídla z praporů jako ostatní, místo nich nosil zvláštní pelerínu z tenké látky, připevněnou k ramenům a k bokům, která se při každém pohybu a závanu větru vzdouvala jako lodní plachta a vystavovala na odív kresbu propletených hadů. Ještě zvláštnější bylo, že v ní tkvělo několik šípů, jako by nebyly schopné probodnout látku tenkou jako jamarandský mořský mušelin.

Zastávka probíhala na kraji lesa. Mezi kmeny stromů a zasněženými keři byla vidět louka, na níž stály jakési chatrče, hořely ohně a pobíhali lidé. Dva pěší Hadi klesli na kolena a pak se odplazili sněhem až k samotnému okraji lesa, aby mohli pozorovat vísku. Ostatní se svalili na zem a zůstali tam sedět, opření zády o stromy, ztěžka oddechovali a upíjeli z měchu, který nechali kolovat.

Myslel jsem, že je to krátká přestávka a za okamžik obějdeme mýtinu a vyrazíme zase dál, ale po chvíli mi došlo, že se chystají zaútočit. Pozoroval jsem, jak se pěšáci na chraptivý, ztišeným hlasem vyslovený rozkaz neochotně zvedají ze sněhu, utahují povolené řemínky pancířů a nasazují si přilby, a pak berou do rukou zvláštní kopí s dlouhými, širokými čepelemi, naježené srpovitými háky, určenými ke stahování jezdců z koní. Dva jezdci zase nasedli na koně, jeden si připravil kotvičku na laně a druhý pěšákům rozdál několik hliněných koulí na krátkých řetězech.

Díval jsem se na to všechno a cítil, jak mi buší srdce. Pořád jsem ležel ve sněhu jako mrtvola a za každou cenu se snažil na sebe nepoutat pozornost, ale došlo mi, že tahle chvíle je má šance. Příliš jsem nechápal, proč chtějí zaútočit na ty lidi na mýtině, ale ať už se mělo stát cokoli, musel jsem toho využít. Zatím jsem čekal.

Pokud se mě rozhodnou spoutat, stejně se osvobodím. Jestli ke mně postaví strážce, počkám, až se hlídač podívá, co se děje s jeho společníky, přeříznu pouta, a pokud budu mít příležitost, zabiju ho a uteču do lesa. Co nejrychleji, na opačnou stranu, tam, odkud přijdou Ulfovi lidé.

Zastrčil jsem ruku pod opasek a nahmatal nůž. Byl tam. Stačilo ho vytáhnout, otočit v prstech a přeříznout pouta. V Ledové zahradě jsem to dělal mockrát a věděl jsem, že to zabere jen pár okamžiků.

Velitel se procházel mezi nimi, šeptem vydával rozkazy a pak se narovnal, rozpažil ruce do stran a pomalu otočil hlavou, až mu zapraskaly obratle. Nasadil si ještěřčí přilbu a vyhoupl se do sedla.

Ti, kdo dostali koule připevněné na kusy řetězů, je rozbili o stromy a začali jimi točit ve vzduchu. To, co se nacházelo pod hliněnou skořápkou, začalo nejdříve doutnat a pak vzplanulo ohněm. Slyšel jsem, jak zbraně vydávají ponurý naříkavý zvuk, když víří na řetězech a v rukou Hadů se mění v ohnivá kola.

Klidně jsem ležel a cítil, jak se ve mně rozpaluje žár, jak mi srdce buší až v hrdle, jako bych spolkl rybu. Dva kopiníci zůstali v lese a posadili se pod stromy, ukrývající se v křoví. Díval jsem se, jak vyprovázejí ostatní Hady pohledem, a pevněji sevřel v prstech nůž. A potom můj bedlivý zrak padl na kokon ze síťoviny, ležící hned vedle nich, a došlo mi, že nehlídají jen mě. V tu chvíli se mě zmocnil náhlý strach, jako by do mě udeřil blesk. Byl to stejný pocit, jako by mi po těle přeběhly tisíce hořících mravenců.

Na sněhu uvnitř zmuchlané sítě spočíval ledový sarkofág s Naší bolestnou paní uspanou mrtvou vodou. Nedokázal jsem pochopit, jak se to stalo, a dokonce ani uvěřit tomu, co vidím. Měli ji. Což znamenalo, že Ulf Noční poutník, člověk, který spadl na zem společně s hvězdou a byl klíčem k mému osudu, určitě nežije. Nedokázal jsem uvěřit, že by si ji nechal vzít. Pamatoval jsem si, co by to znamenalo, kdyby šílený král Hadů dostal Tvůrkyni do svých rukou.

Vzápětí mi taky s hrůzou došlo, že nemůžu utéct. Nemůžu jim nechat Bolestnou paní. Musel bych ji vzít s sebou, a kdybych tahal těžký sarkofág, daleko bych se nedostal. Ještě mě napadlo, že bych přece jen mohl zkusit utéct a pak se pokusit Tvůrkyni nějak ukrást nebo ji s konečnou platností zabít – hlavně aby se nedostala do země Hadů. Neměl jsem ale tušení, jak to udělat. Ledovou truhlu stvořil mistr Fjollsfinn, který byl mocným Tvůrcem, a postaral se, aby ji nebylo možné snadno zničit. Otevřít ji uměl jen Ulf. Šance, že bych dokázal zabít strážce, byla taky malá. Drobný nožík, dobrý tak na loupání ovoce, proti dvěma mečům a kopím? Dalo by se jím zabíjet ze zálohy, ale ne v rovném boji proti připravenému válečníkovi, natož proti dvěma. Věděl jsem dobře, kolik síly mají lidé ze severu. Už jsem viděl muže, kteří pořád bojovali, přestože měli v těle zabodnutý meč, jenž prošel břichem skrz naskrz.

Ležel jsem vyděšeně ve sněhu, pořád se svázanýma rukama, váhal mezi těmi několika věcmi, které bych mohl udělat, a jak už to v podobných případech obvykle bývá, nakonec jsem neudělal nic. Na mýtině mezitím vybuchl křik vyděšených lidí, zazníval odtamtud hukot plamenů, basové sténání rohu, rachot a praskání, a nakonec už jen jednotlivé děsivé výkřiky. Netrvalo to dlouho, ale nedělal jsem si velké naděje, že si nic netušící lidé pracující v lese s náhlým útokem Hadů poradí. Jen jsem ale pořád nedokázal pochopit, proč to Hadi udělali.

Když vřava na planině zesílila, zlehka jsem se nadzvedl a pokusil se vyhlédnout mezi keři, ale vzápětí mi na krk dopadla nablocho otočená čepel kopí a zase mi zabořila hlavu do sněhu.

„Na zem, chcípáku!“ sykl kopiník. Takže jsem zůstal na zemi. Po chvíli ledové ostří z mého krku zmizelo, ale já jsem se ani nepohnul, pochopil jsem, že strážní jsou bdělí.

Po nějaké době mě několika kopanci do žeber postavili na nohy. Zase jsem byl zajatcem. Zase jsem byl někým, s kým se do rozumívalo pomocí kopanců, strkání a ran. Tentokrát jsem si ale byl jistý, že to nepotrvá dlouho. Neměl jsem v úmyslu znovu to snášet, už dávno jsem si to slíbil.

Hadi pobíhali po udusané planině, a pokud jsem to dobře odhadoval, bylo jich tolik jako předtím. Chatrč už se změnila v hořící zbořeniště, všude ležely cáry oblečení, bez ladu odhozené různé nástroje a věci každodenní potřeby. Ve velké krvavé skvrně ve sněhu se chvěla dvě hrozivě rozsekaná a potrhaná těla,

a zbytek lidí byl shromážděný uprostřed a donucený pokleknout. Strážce mě úderý ratiště zahnal k nim a podkopl mi kolena.

Klečel jsem společně s ostatními a musel se dívat na sáně stojící opodál, přes které Hadi přehodili jedinou mladou dívku mezi zajatci. Ruce jí přivázali k bočnicím a nohy v kotnících k lyžinám, načež jí rozřízli sukni až k pasu a postupně ji znásilnili; smáli se při tom a pokřikovali na sebe. Po nějaké době dívka přestala křičet a jen pohazovala hlavou do stran, rty si rozkousala do krve a škubala řemeny spoutanými zápěstími.

Pozoroval jsem tu scénu vyhaslým pohledem a přemýšlel o noži spočívajícím v pochvě pod svým opaskem. Už jsem necítil zděšení, jen chladný hněv a něco, co připomínalo únavu. Bylo to tak, jak mi kdysi říkal Brus. Viděl jsem spoustu krutosti a nakonec si na ni zvykl, ale část mne zemřela, proměnila se v kámen. Vnímal jsem, jak mě tíží na hrudi, studený a drsný jako balvan z potoka, o mnoho víc jsem ale necítil.

Jejich velitel si sundal plášť a vestu a pak polonahý hrábl do vaků a vytáhl odtamtud něco, co jsem nejdříve považoval za kousky silného různobarevného provazu, ale byli to hadi. Místní jedovatí hadi, celí pokrytí červeno-černými vzory, tlustí jako moje zápěstí, mu teď líně viseli z ruky. Myslel jsem, že jsou mrtví, ale když si je omotal kolem krku jako šátek, jeden z nich na okamžik vyplázl jazyk a druhý mírně pohnul hlavou. Hadi tu prospí celou zimu, takže i ti jeho byli otupělí mrazem a ospalí.

„Srdce!“ vykřikl náhle čaroděj chraplavě.

Jeden z jeho mužů vytáhl široký nůž, zakřivený jako srp, a přeběhl ke dvěma posekaným obráncům, ležícím nehybně ve sněhu. Sklonil se nad nimi, zaslechl jsem křupání a praskání rozsekávaných žeber a vzápětí se Had vrátil, drže v rukou srdce vyškubnuté z hrudi jako třpytivě rudé ovoce s visícími useknutými tepnami podobnými ulámaným šlahounům. Srdce se v Hadově ruce ještě několikrát pohnulo, když je podával Tvůrci. Čaroděj ho opatrně převzal a pak stiskl v dlani. Mezi prsty a potom po zápěstí mu stekly krvavé pramínky a v tenkém čírku dopadaly do sněhu. Čaroděj začal cosi broukat, přejížděl rukou nad sněhem a kreslil propletenou šarlatovou linii, svíjející se do zamoтанých spirál a uzlů.

Napadlo mě, že jestli mí lidé ještě žijí, pak každý okamžik, kdy zůstaneme na místě, zvyšuje naše šance. Ať znásilňují dívku, babrají se v krvi, přepadají nějaké ubohé lovce nebo uhlíře. Žene

se sem patnáct jezdců, aby je pobili jako vzteklé psy. Už sem míří. Bílí ve sněhu, s čepelemi v rukou, vedou koně se zatlumenými kopyty. Tiší jako smrt. Ale i když jsem se snažil na to nemyslet, stejně jsem viděl ledovou bednu s Bolestnou paní a věděl jsem, že se muselo stát něco zlého. Tak dobrá, nebude jich patnáct. Ale pokud přežil alespoň jeden, míří sem. Pak budeme přinejmenším dva.

„Nechť zbloudí ten, kdo kráčí ve stopách Hada, nechť zhyne na zmijích scestích, nechť ohluchne ze syčení, nechť oslepne ze znaků na ocasu, nechť zbloudí a zhyne,“ mumlal Tvůrce. „Neboť na světě jsou jen Hadi a krmě pro Hady, nechť je blahoslaven veliký mistr Aaken.“

Jeden z jeho lidí se rozjel rychlým klusem k saním, nakopl do zadku muže, který právě znásilňoval dívku, a potom vytáhl meč a shora několikrát tal. Uslyšel jsem její náhlý, ztlumený výkřik a otrásl se. Had ale jen přesekl pouta – zranil ji při tom na noze – a potom dívku popadl za vlasy a táhl ji vedle svého koně, aby ji odhodil mezi nás, klečící ve sněhu. Dívka se svinula do klubíčka, přitiskla si ruce mezi stehna a zalykala se tlumeným pláčem.

Tvůrce klesl na kolena, sundal oba hady jednoho po druhém z krku, pak opatrně oba klepl pootevřenou dlaní do ploché hlavičky a nakonec je položil na šarlatové klikyháky táhnoucí se ve sněhu. Nikdy jsem zblízka neviděl, jak někdo tvoří, ale to, co dělal onen muž, mi připadalo jen nesmyslné.

Jeho muži se rozsadili do kruhu, pozvedli ruce k zachmuřené obloze a vydali prapodivný skřehotavý zvuk. Ještě nikdy jsem neslyšel, že by něco podobného mohlo udělat lidské hrdlo. Oba hadi se začali svíjet na vzorech viditelných ve sněhu, připadalo mi, že se plazí přesně po vytyčených liniích. Tvůrce se sklonil, natáhl holé ruce pokryté zhrubými jizvami, a tehdy se nejdříve jeden a potom i druhý had svinuli do klubíčka, prudce se vymrštili k jeho rukám a zabodli do nich jedové zuby. Kněz zaklonil hlavu a vydal ze sebe něco mezi syčením a křikem. Hadi chvíli zatínali čelisti a viseli mu na rukou a pak náhle odpadli, bezvládní jako pijavice. Ostatní se vrhli na Tvůrce, přehodili mu přes ramena kožesinu, kdosi posbíral znovu zmalátnělé hady a strčil je do koženého pytle. Pomohli čaroději vstát, pošlapali při tom vzory ve sněhu, Tvůrce se jim vytrhl z rukou a znovu zasyčel, a tehdy jsem uviděl, že má černý, rozeklaný jazyk a strašlivé žluté oči s drobnými černými tečkami, mrtvé jako naleštěné kamínky, stejně jako jeho hadi.

Po tom všem jsme se rychle vydali na cestu. Pěšáci nás, klečící ve sněhu, obklopili a potom nás ranami dřevců a kopanci přinutili vstát a utvořit zástup. Vyrázili jsme klusem vpřed, vedení třemi jezdci a obklopení kopiníky.

Nesvázali zajatcům ruce, vzali jen dlouhý provaz, na kterém v krátkých rozestupech vyrobili stahovací smyčky a nasadili nám je na krk. Dva jezdci na koních mezi sebe pověsili síť s Bolestnou paní, a tak jsme nejdříve klopýtali sněhem sahajícím až po kolena a pak kamenitou cestou mezi stromy podél jakéhosi potoka.

Celý ten průvod vůbec nebyl tichý. Každou chvíli někdo upadl, stáhl za sebou další a škubal jim za krky, všichni vzlykali, zoufale lapali po dechu nebo se zajíkali kletbami. Koně frkali a ryčeli, pěšáci řinčeli zbraněmi a zbrojemi.

Ale přesto, když jsme kráčeli po cestě a začali míjet příkrčené lidi, nikdo z nich si nás vůbec nevšímal. Nejdříve to byl muž stojící s lukem mezi skálou a kmenem stromu. Kdyby se příkrčil ještě víc, vůbec by nebyl vidět, ale on se opíral o strom a pozoroval cestu skelným pohledem, naslouchal, jako by nikdo nešel po kamenech, jako by k němu nedoléhal dusot kopyt, sténání a ná dávky.

Za nimi uprostřed skal a stromů dřepěli další a ani oni se nesažili být neviditelní. Něco přežvykovali, drželi v rukou luky se založenými šípy, ale neměli je napnuté, položili si je naplocho na kolena, škrábali se, a dokonce zívali, jako by pořád na něco čekali, přestože před jejich očima kráčelo po cestě půl druhého tuctu lidí. Někdo ze zajatců na ně začal zoufale volat, uslyšel jsem, jak se Hadi smějí. Kdosi praštil vězně do hlavy, ale vůbec nevy padali, že by si dělali starosti. Vzduch kolem nás se zvláště chvěl, jakoby horkem, stejně jako nad pískem v poušti, a my jsme šli, jako bychom byli duchové, neviditelní všemu živému. Přešli jsme přes most nad potokem na dně skalnatého úvozu a o kousek dál jsme potkali další lidi čekající v léčce. Stejně jako ti před nimi nám ani oni nevěnovali jediný pohled. Zajatci při pohledu na ně začali plakat a nadávat. Bylo jasné, že ozbrojenci, kteří zde jsou, by v jediném okamžiku rozmetali karavanu Hadů na prach, jenže oni jen skelným zrakem hleděli před sebe a čekali, až bude cestou procházet někdo viditelný.

Když jsme míjeli past, zajatci ztratili naději a víru. Jen vzlykali a šli krok za krokem, úplně bez vůle. Už jsem viděl lidi v tomhle stavu a věděl jsem, že se z něj tak snadno neproberou. Dokonce

i kdyby teď někdo na Hady zaútočil, začal je zabíjet a přesekl provaz, jen by stáli a zírali jako ovce.

Šli jsme pak ještě spoustu hodin, celou dobu do kopce. Klouzali jsme na ledem pokrytém kamení, zakopávali o kořeny. Já jsem na tom navíc byl mnohem hůř než ostatní, protože mi pořád nechávali svázané ruce. Ostatní celou dobu svírali provaz a pokoušeli se povolovat smyčky, které je dusily, jenže mně tuhly spoutané ruce a ztrácel jsem cit v prstech – a co hůř, pokud jsem zakopl nebo někdo vedle mě upadl a stáhl mě dolů, prostě jsem zůstal viset na provazu.

Celou dobu jsem přemýšlel o noži a bojoval sám se sebou, abych ho nevytáhl a nepřerízl provaz, jenomže to by mi nepřineslo nic jiného než příležitost rychle zemřít.

Snažil jsem se místo toho pozorovat, jak mě to učil Noční poutník. Vyhlížet příležitost, sestavovat plány. Jenže pro někoho, kdo je přidušený a poškrábaný drsným provazem, s rozbolavělým tělem a ztuhlýma rukama, to vůbec není tak snadné.

Hadi šli rychle a mlčky a už nedělali přestávky. Byl jsem si jistý, že nás nebudou takhle hnát desítky stadií až na druhou stranu hor, ke svému šílenému králi, teď ale mířili na nějaké místo někde po cestě, protože viditelně pospíchali. Hory byly čím dál strmější, skalnatější a ponuřejší. Po několika dalších hodinách už jsme se ocitli tak vysoko, že tu nerostlo nic, dokonce ani zakrslé jehličnaté stromky, byl tu jen sníh a skály. A šedivá zimní obloha a tmavé štíty, které se do ní zabodávaly jako drápy.

Byla to nejchmurnější krajina, jakou jsem kdy viděl. Příliš vysoko, aby sem chodili lidé, žádné stopy zvířat kromě krkavců a orlů vysoko nad námi, nic tu ani nerostlo. Jen sníh, skály, horské štíty okolo a šedivá obloha nad našimi hlavami. Bylo to stejně strašidelné a nehostinné místo jako pustina pod Nahilgyl, i když hory vypadaly úplně jinak. Vysoké, s ostrými vrcholky, šedivé a hrozivé jako čerstvě vykované čepele.

U svahu, tvořeného jednolitým skalním rumišťem, nás Hadi nechali odpočinout. Zastavili se a celý zoufalý průvod zajatců se prostě svalil do sněhu.

Jezdci seskočili z koní, protože dál už byla cesta jednoduše příliš strmá. Pěší se ztěžka posadili kolem nás, zpod kožešin a pancířů se jim valila pára jako ze zchvácených koní. Pořád jsem neměl žádnou šanci utéct a stále jsem neměl tušení, co udělat s Naší bolestnou paní, spočívající v ledovém sarkofágu. Takže jsem se

děl na skrčených nohou, snažil se zhluboka dýchat, svíral ruce do pěstí, aby mi v nich začala proudit krev, a čekal jsem.

A pak jsme zase šli vzhůru po zledovatělé holé stráni, mezi skalami a kameny obarvenými zelenými a žlutými skvrnami mechů, za doprovodu krákání zaznívajících shora. Po nějaké době už bylo jasné, kam míříme. U vrcholu úbočí se objevila úzká puklina ve skalní stěně, skrz níž prosvítala bledá obloha. Když jsme se dostali blíž, spatřil jsem, že průsmyk připomíná rozevřený chřtán bestie s úlomky skal po obou stranách, které na pozadí oblohy vypadaly jako vyceněné zuby. Zajatci, jak se zdálo, poznali tu scenérii a vyděsila je tak strašně, že se úplně probrali z tupé rezignace.

Nejdříve jsem uslyšel šepot:

„Ó bohové, to jsou Kamenné zuby...! Zachraň nás, Hinde...“

Ale pak se jejich šepot a vzlykání náhle vzedmuly jako voda při povodni, nešťastní zajatci začali prosit, křičet a klít, s každým krokem se čím dál zoufaleji zmítali na provazu. Nevěděl jsem, co je tak vyděsilo, ale připadalo mi, že se každou chvíli někomu podaří uvolnit hlavu, nebo prostě roztáhne smyčku, anebo se možná rozběhnou do všech stran a v tu chvíli se naskytne možnost utéct. Nahmatal jsem nůž v opasku, ale nic víc jsem udělat nestačil. Velitel popadl provaz, přivázal ho k sedlu svého koně, plácl zvíře po zadku a vykřikl nějaký rozkaz. Zvíře vykročilo vzhůru rovnoměrným, svižným krokem. Táhlo vězně, smyčky se stáhly a my se zoufale rozběhli za Tvůrcem. Křik se změnil v chrčení, zajatci začali padat a ostatní je zvedali na nohy, jenže pak upadli další. Sám jsem se svázanýma rukama padal hodně často a smyčka na krku se mi stahovala; tehdy mě vždycky někdo popadl za oblečení a trhnutím zvedl.

Kromě toho, že průsmyk připomínal dravčí chřtán, nevypadal sám o sobě nijak hrozivě a já jsem nechápal, o co mým společníkům v nouzi kráčí. Za ním se táhla ponurá holá planina obklopená skalisky čnicími k obloze jako střepy rozbitého džbánu nebo podivná koruna, a uprostřed se tyčila hora s plochým vrcholem. Kromě toho byla všude spousta skal a válela se tu páchnoucí mlha. Bledá a hustá se plazila v chuchvalcích po zemi a šířila kolem sirný puch hniloby.

Místo vypadalo ponuře a trochu děsivě, ale zajatci byli sinálí strachem a chvěli se po celém těle. Začal jsem se cítit nesvůj, protože už jsem věděl, že lidé z Pobřeží se jen tak něčeho nebojí. Ví-

dával jsem, jak beze strachu stojí jen v pár lidech proti přesile, nebo jak pozvedají zbraň na jeskynní medvědy a skalní vlky. Vlastně jsem je viděl takhle se bát jen jednou – bylo to v domě Smildrun Třpytící se rosou, když přišla chladná mlha a kolem osady se začali stahovat roiho. Takže mi došlo, že místo, ke kterému nás dovedli, je určitě obětiště.

Vyrazili jsme k plochému vrcholu, tyčícímu se k šedivé obloze poseté tmavými oblaky uhánějícími vpřed. Mezi sněhem, kamením a skalními stěnami jsem občas zahlédl nějaký pohyb, postřehnutelný jen koutkem oka. Když jsem se tam ale zadíval pozorněji, neviděl jsem nic. Jen skály, sníh, stíny a cáry mlhy, které se plazily u země.

Jak jsme šli, bylo čím dál pochmurněji a čím dál temněji. Po obou stranách cesty mezi skalami a horkými zřídly páchnoucí, vroucí vody byly zabodnuté křivé tyče ověšené lebkami lidí proměněnými obětišti a ozdobené svazky barevných stužek a hadříků. Lebky s mohutnými čelistmi, s trojicí očí nebo zvláštních tvarů, protáhlé, a nebo zploštělé. Všechny pokřivené, znetvořené, hledící prázdnými očními důlky na žalostný průvod, táhnoucí se mezi nimi. A pod nimi na křivých příčlích žebra visící na řemínkách, píštěle a kůstky prstů, které v závanech větru chrastily a cinkaly.

Šli jsme.

Klapala kopyta jezdců, vítr hvízdal na proděravělých lebkách a vyražených zubech jako na flétnách, třepetal barevnými praporky a odnášel kamsi temné modlitby sepsané černým inkoustem v písmu, které jsem neznal. Jeden ze zajatců cosi mumlal třesoucím se hlasem, jiný bez ustání naříkavě pronášel vyděšené stížnosti, plné sténání a proseb.

Sám jsem se začal třást, všiml jsem si, že dýchám zrychleně a přerývaně jako po dlouhém běhu, cítil jsem, že mi strach naplňuje břicho, jako by se tam kroutil had, a že mám nohy jako z olova.

Šli jsme.

Mezi lebkami, za doprovodu hvízdání větru a tichého šepotu, zaznívajícího neznámo odkud.

Přímo k plochému vrcholku, do středu náhorní planiny, kde se mělo něco stát.

Smrt.

Jedna moje část se třásla strachem, ale druhá nedokázala uvěřit, že celá ta cesta, započatá u hořícího Tygřího paláce v Mara-

naharu, všechno to hledání osudu, to, že jsem měl být Nositelem osudu všech přeživších Kirenenců, má skončit zde, na tomto ponurém místě. Překonal jsem poušť Konce světa, dostal se z otroctví, bezpočtukrát se vyhnul smrti z rukou lidí i tlap bestií, našel člověka, který spadl s hvězdou, a najednou by mělo všechno skončit? On přišel o sarkofág s Tvůrkyní a zemřel, a já za okamžik zahynu také? Možná jsem si mezi propletenými stezkami osudu vybral tu, která nikam nevedla.

Už nikdy bych se neměl setkat s Vodou, dcerou Tkadleny, a dozvědět se, zda přešla přes most se svým vyvoleným po boku?

Malá část mé duše pořád čekala, až se probudí poslání Nositele osudu a odvede mě odsud. Jenže k ničemu takovému nedocházelo.

Dovedli nás na kamenitou plochu vyčištěnou od sněhu, dokonale kruhovou jako kebiryský štít, širokou přibližně dvě stě kroků a obklopenou kuželovitými skalisky čnicími všude kolem.

Všechno bylo dokonale hladké a lesklé, jak už to v prokletých ruinách pradávných lidí bývá. Hora, u jejíž paty jsme stanuli, měla také hladké stěny a kruhový půdorys, jako by pradávni lidé uměli tvarovat skály jako hlínu. Přímo proti nám stoupalo schodiště vedoucí do úzké jeskyně. Jednotlivé stupně byly pro lidi příliš vysoké, proto mezi nimi stály žebříky. U paty se hora roztékala jako závěj rozpouštějícího se sněhu nebo vosk položený na rozpálenou plotnu – přinejmenším to tak vypadalo. Ona rozlitá část se dělila na kroutící se kousky tloušťky volského trupu a ty se pak dále rozdělovaly na menší. Docela dost to připomínalo kořeny obrovského stromu, jen tvrdé, z tmavého, lesklého kamene. Kořeny se plazily mezi skalami a po stěnách hory, ale také po schodišti, sahaly všude a vrůstaly do každé škvíry, přestože byly z kamene.

Přikázali nám posadit se, Hadi se rozestavili okolo. Nějakou dobu jsme tak zůstali a čekali na kdovíco. Tvůrce, který vypadal, jako by se náhle probral z těžké opilosti, zatroubil na roh, který vydal táhlý zvuk připomínající agonii nějakého mořského tvora. Zvuk se odrazil od skalních stěn, teď už zněl jako řev celého stáda netvorů. Uplynula dlouhá chvíle, než ozvěna utichla, a tehdy Tvůrce zatroubil ještě jednou.

Klečel jsem se skloněnou hlavou, prstem se dotýkal kroužku na konci rukojeti nože v opasku, a čekal jsem. Prostor tvořila jediná, jako mramor hladká deska beze spár a spojů, měla mlč-

nou bílou barvu a pod ní se objevovaly a zase pohasínaly světelné vzory.

Když ryčení rohu utichlo, ozval se šepot. Sbor tisícovek hlasů šeptajících neznámým jazykem, úplně jako by se otevřela brána krajiny zemřelých. Mezi skalami a plazící se, páchnoucí mlhou se začalo cosi hemžit a pohybovat se. Nedokázal jsem ale odhadnout, co by to mohlo být.

Zaznělo skřípání, skály obklopující rovnou plochu se začaly otáčet a postupně odhalily úzké výklenky. V každém z nich stála silueta oblečená do volných šatů, takže nebylo poznat, co jsou zač ti, kdo ve výklencích stojí, a dokonce ani to, zda jsou to vůbec lidé.

Jejich oblečení v barvě šarlatu sahalo až k zemi a látka připomínala velmi tenký rákosový papír, který někdo pořádně zmačkal a zase narovnal. Celý zkrabatělý, s drobnými záhyby a zlomy. Ruce měli založené na hrudích, dlaně ukryté v rukávech, obličej se ztrácel ve stínu prapodivných kápí, trčících vpřed jako trubky. Vypadalo to, jako by někdo ohnul pouzdro na svitky. Všichni, kdo nosí dlouhou kápi, mají tvář ukrytou ve stínu, ale tohle vypadalo, jako by se na nás dívala noc nebo smolná černá jeskyně. V prvním okamžiku mě napadlo, že na těch siluetách není vůbec nic lidského, až teprve po chvíli bylo patrné, že mají ruce a pouzdra ohnutá směrem dopředu určitě kryjí hlavy. Pod šarlatovými plášti, padajícími až k zemi, nebyly vůbec vidět nohy.

Kněží stojící ve skalách v kruhu kolem nás sborově šeptali jakási monotónní slova a za nimi, mezi kameny, se objevovaly mlhavé, nevýrazné siluety, ploché a šedivé jako stíny.

„Kdo jsi a proč rušíš Šeptající do Stínů?“ Hlas se ozýval odevšad, zdálo se, jako by promluvila sama hora.

„Jsem tím, kdo tudy již jednou prošel a teď se vrací. Vyzývám vás ve jménu mistra Aakena a chci, abyste pro mne přivolali Červa.“

Dva kněží stojící naproti sobě se napnuli jako struny, nechali ruce klesnout podél boků, hledíce na nás temnými otvory kápí, které se začaly svažovat a ustupovat, a pak se jim složily na ramena jako široké límce a odhalily znetvořené, jizvami pokryté obličej.

„Nepatříme do vašeho světa...“ řekl ten se dvěma otvory místo nosu, s kůží pokrytou bílými, zakřivenými hroty. „Patříme k Hoře a ke Stínům.“

„Jsme Bratrstvem zmrzačených a čekáme na nový svět, v němž se opět zrodíme,“ pronesl druhý, s výrůstkem podobným hlavě spícího novorozence na krku, pod uchem připomínajícím rybí ploutev. „Nemůžeš nás vzývat jménem nikoho z živých, neboť oni odejdou, až se naplní jejich čas. Jsou jako popel ve větru.“

„Nemůžeš nám rozkazovat...“

„Nemůžeš hrozit... jsme Horou a šeptáme do Stínů...“

„Hora je stará a hladová...“

„Hora chce jíst... nakrm ji, pak pro tebe možná přivoláme Červa.“

„Mistr Aaken posílá vaší Hoře spoustu mršin. Slibovali jste, že přivoláte Červa pro Hady, až bude potřeba. Vždy, když tudy procházím, nechám vás nakrmit Horu.“

„Když je Hora slabá, Červ nepřijde.“

Tvůrce ukázal na nás, kteří jsme klečeli na ploše hladké jako talíř, dokonale zbavené sněhu.

„Nakrmte jimi Horu a přivolejte Červa.“

„Odved' je na úbočí, kde se otevírají ústa Hory. Nakrm ji do sytosti, Červ pak možná za tebou přijde.“

Šeptající do Stínů přestali mluvit jeden přes druhého a jejich kápě se začaly znovu zvedat, až pohltily hlavy kněží, vysunuly se vpřed a zahalily tváře tmou. Poté oba schovali ruce do rukávů, sklonili hlavy a zase se přestali lišit od ostatních.

Kůň jednoho z Hadů sebou škulb a začal táhnout zajatce přivázané za sebou k hoře. Vězňové propadli panice, ale když je člověk vlečený ve stahující se smyčce, může bojovat jen o to, aby se nadechl, o nic víc. Vytáhl jsem z opasku nůž, otočil ho v dlaně a přeřízl pouta na zápěstích, ale ve všeobecném křiku, panice a zmatku si toho nikdo nevšiml. Zastrčil jsem čepel do levého rukávu, pod kožený řemínek na zápěstí, a pak jsem zasunul prsty pod provaz, povolil smyčku a co nejrychleji začal kmitat nohama. Zajatec dva lidi přede mnou, prošeďivělý stařec zraněný na ruce, omdlel a smyčka ho udusila. Jeho sousedé se ho pokusili zvednout, nohy se mu už ale jen bezvládně vlekly a podrážkami křečovitě drásaly skálu.

Odvedli nás kolem hory na místo, kde se skála propadala a vytvářela hladkou polokouli jako mísu, a strčili nás dolů. Navzájem svázaní jsme sjížděli po skalní stěně hladké jako sklo a ti, kdo ještě dokázali mluvit nahlas, křičeli zoufalstvím, vztekem a strachem. Hadi sjeli za námi a pak už jsem jen viděl, jak popadli prv-